

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

OPTEGNELSER
OM FAMILIEN
FALBE-HANSEN

OPTEGNELSE

- - - - -

for

Familien Falbe-Hansen.

- - - - -

STAMTAVLE OVER FAMILIEN HANSEN (senere

FELBEREDER (Garver) JOHAN HANSEN gift

Hans g.m. Signe Østerby	Christiane g.m. Kaptain Andr. Printzlan	Bertel g.m. Elise Birch	Johan Jørgen Sagfører g.m. Marietta Basse
Christiane g.m. cand.jur. Gustav Hansen.	Emanuel (første Gang døbt Falbe-H.) g.m. Dina Groth og Emilie Groth	Gustav Vigand u-g. g.m. Veronique Hansen (Tante Nic)	Gotthilf g.m. Cathrine Trane og Anna Stilling
Johan Erik u-g.	Erik u-g.	Ida (Tante Ida) u-g.	Gunnar(Wennerberg) g.m. Astrid Nielsen
Ida Margrethe g.m. Læge Poul Falbe- Hansen.	Franciska g.m. Ldm.Arne Sten- bjerg.	Mariette g.m. Ldm.Hans Møller.	Eva Erik
Mogens Klaus	Johan-Erik. Ida		
Niels			

FALBE-HANSEN) (P E J R U P G A A R D) F R A A S S E N S .

med J O M P R U I N G E R Ø S T E R B Y F R A K Ø B E N H .

Peter g.m. Hanne ??	Sophie g.m. Brandevinsbrønder N.P.Petersen, Odense	Christian g.m. ???	Frans(Francois) g.m. Dumont Hansen Marie Wennerberg
Albert u-g.	Ida u-g.	Clara g.m. Arkitekt E.Fleischer	Philip 2 Gg.gift
Abraham g.m. Juliane Leifer			
Gustav g.m. Christ.Hansen			
Johan u-g. Tante Nic. Vigand Palm- be-H.			
Veronique Musik g.m. Kunst- ner Theodor u-g. P.Jern- dorff- Jessen			
Ellen u-g.			
Inger g.m. Snedker G.Petersen			
Betty u-g.			
Veronique g.m. Dyrlæge Beyer			
Peter u-g.			
Agnes Vera			

Knud Helge u-g.	Poul g.m. Astrid Fonnes- bech.	Hans g.m. Katrine Jesper- sen.	Inge- borg Brand- strup	Lether g.m. Gross.Viggo Raaschou. Mona	Ida u-g.	Ingeborg g.m. Trafikkontr. Chr.Hermann	Olaf g.m. 3 Gg. i Amerika	Otto g.m. Estrid Fleischer
--------------------	--	--	----------------------------------	--	-------------	---	------------------------------------	-------------------------------------

Helges Børn: Anders. Agnete. Jørgen. Knud.

Pouls Børn: Karen. Knud. Poul.

Hans's Børn: Børge. Johan. Svend.

Ottos Børn: Anna, Johanne, Aase.
Birthe.

STAMTAVLE OVER FAMILIEN HANSEN (senere

FELBEREDER (Garver) JOHAN HANSEN

Hans g.m. Signe Østerby	Christiane g.m. Kaptain A. Printslau	Berthel g.m. Elise Birch	Johan Jørgen g.m. Marietta Basse
----------------------------------	---	--------------------------------	--

Christiane	Emanuel g.2 Gg. I.Dina Groth II.Emilie Groth.	Gustav	Vigand	Gotthilf
------------	--	--------	--------	----------

Første Egteskab:Andet Egteskab:

Mariette g.m. Branddir. Edw.Wolf	Einar g.m. Cathrine Junge	Emanuel g.m. Anna Malmsjö	Carl Edv. (Lektor) g.m. Marie Nielsen	Jørgen. g.m. Marie Seevald- sen	Just g.m. Cathr. Tryde.	Ernst g.m. Asa Kern	Esther g.m. Tandlg. Polmer Tronhjem
---	------------------------------------	------------------------------------	---	---	----------------------------------	------------------------------	---

Jens Ida Elisabeth
Mariette

Bent-Olaf Eigil Finn.

Ole Jørgen Einar
g.m.
Asta Jun-
cker-Christen-
sen.

Carl g.m. Elna Mertz	Anne Lisb. g.m. Løge O.Bouet	Einar g.m. Milla	Gotth./Jørgen g.m. Frederiksen	Dina g.m. Inger
----------------------------	------------------------------------	------------------------	--------------------------------------	-----------------------

Kai Poul

Karen Hanne

Carl Edv.s Børn:

Judrun (død)	Dines g.m. Ida Mar.W-b.	Poul g.m. Chr.Nielsen	Gerda	Anna	Esther g.m.	Ernst	Karna	Marie
-----------------	-------------------------------	-----------------------------	-------	------	----------------	-------	-------	-------

Mogens Klaus Baby

Inga-Bolette Ib Knud

FALSE-HANSEN) (PEJRUPGAARD) FRA ASSENS.

gift med JOMFRU INGER ØSTERBY FRA KØBENH.

Peter g.m. Hanne ?	Sofie g.m. N.P.Petersen	Christian u-g.	Frans (Francois) g.m. Marie Wennerberg.
--------------------------	-------------------------------	-------------------	---

Albert	Ida	Clara	Philip gift 2 Gg. I. Nanny Christensen II. Jutta Baastrup.	Abraham(Abs.)
--------	-----	-------	---	---------------

Første Egteskab:Andet Egteskab:

Ernst Gross.i U.S.A. g.m. Emilie Jørgensen	Gunder Worm Gross.i Kbhvn. g.m. Frk. Schak.	Karen g.m. Trafikass. Baastrup.	Jørgen Dyrløge g.m. Karen Petersen.
---	--	--	---

Der er Børn, ukendt vist ingen Børn
hvormange.

Margrethe

Ida-Mariette

STAMTAVLE OVER FAMILIEN HANSEN (senere

FELBEREDER (Garver) JOHAN HANSEN

Hans g.m. Signe Esterby	Christiane g.m. Kaptain A. Printsiau	Bertel g.m. Elise Birch	Johan Jørgen g.m. Marietta Basse
-------------------------------	--	-------------------------------	--

Christiane	Emanuel	Gustav	Vigand g.m. Veronique Dumont Hansen	Gotthilf
------------	---------	--------	---	----------

Anna skilt fra Maleren Sigvard Hansen	Inger Marie g.m. O.R. Sagfører L. Heine
---	---

Anthou	Bodil g.m. Kaptainløjtn. Kanjkr. V.L.U. Gyth.	Lise	Vigand	Niels Georg g.m. Valgerda Zwiok	Annette g.m. Løge Erik Poulsen
--------	---	------	--------	--	--

Klaus. Nicolaj. Gustav.

Anne-Veronika. Henriette.

Marie Louise

FALBE-HANSEN) PEJRUPGAARD FRA ASSENS.

gift med JOMFRU INGER ØSTERBY FRA KØBENHAVN

Peter	Sofie	Christian	Frans (François)
-------	-------	-----------	------------------

Albert	Ida	Clara	Philip	Abraham g.m. Juliane Leifer
--------	-----	-------	--------	-----------------------------------

Viggo (O.R. Sagfører) g.m. Oline Larsen	Albert (død) g.m. Else Kofoed.	Gyde sk. fra Kontorchef Steffen Klubien	Inge g.m. Gross. Aa. Christensen	Abraham g.m. Antoinette St. Germier. Paris.
---	--------------------------------------	---	---	---

Dagny g.m. Direkt. Nulli Grøn.	Ettie g.m.	Allan	Erik Anthou	Steffen-Herbert
		Niels	Poul Nina Grete	

Merete

Allan

LRSagfører
Carl Ejlers

Christian

STAMTAVLE OVER FAMILIEN HANSEN (senere)

 FELBEREDER (Garver) JOHAN HANSEN

Hans g.m. Signe Østerby	Christiane g.m. Kaptajn And. Printzlau barnløs	Bertel (Kaptajn Sømand-omk) g.m. Elise Birch barnløs	Johan Jørgen g.m. Marietta Basse 12 Børn
-------------------------------	--	--	---

Andreas vist u-g. Gartner	Luisse g.m. Opv. Neergaard-Jac.	Bertheline g.m. Skredderm.Løtch	Hans u-g. Gartner
---------------------------------	---------------------------------------	---------------------------------------	-------------------------

---

en Søn Skuespiller ved Dagmar Teateret	Datter Syerske u-g.	Datter Syerske u-g.	Datter Kammerjfr. paa Vallø Slot. u-g.
---	---------------------------	---------------------------	--

FALBT-HANSEN) (PEJRUPGAARD) FRA ASSENS.

---

 gift med JOMFRU INGER ØSTERBY FRA KØBENH.

Peter (Læderhandler) g.m. Hanne ?	Sofie g.m. N.P.Petersen	Christian u-g. død i Vestindien	Frans g.m. Marie Wennerberg
---	-------------------------------	--	-----------------------------------

---

Johan gift Læderhandler i København Vestergade. 2 Sønner	Christian gift? Gross. i Melborne	Sofie u-g. Afg.Kommune- lærerinde i Kbhvn.	Thora g.m. Faktor Dister i Odense barnløs	8 Børn (3 døde som smaa)
---	--	--	---	-----------------------------

Stamtavle over Marietta Basses Slægt paa Mødrene Side. (Hjemmehørende
i Odense.)

Peter Didrik Worm. Storkøbmand i Odense, gift (uvist med hvem).

(Han var Kirkeværge og ligger derfor begravet under Gulvet inde i
St. Knuds Kirke).

Eneste Datter: Mette Marie, gift med Købmand H.N.Philipsen i Odense
f. 1754, død 1831.

P.W.Philipsen	Mette	Datter	Datter	Ernstine
g.m. ?	u-g?	g.m.	g.m.?	g.m.
		en Præst		Regimentskirurg J.E.Basse

Franciska
g.m.
Nicolaj Voetmann
Præst

en Søn
d.i Hamborg

Mariette C.Emilie
g.m.
Prokurator J.J.Hansen

Søn Datter

Kirstine Franciska August
u-g u-g og flere døde

Vor Stammoder havde 12 Børn

Navnet "Basse".

Bjørnen hed "Basse", og dette Navn har vistnok i Danmark, som i andre
nordiske Lande, været et Mandsnavn. Men allerede tidlig blev det et
Slægtsnavn.

Ogsaa Vildsvinet kaldte man i Danmark "Basse"; og vi finder i Vaabenet
for den ældre adelige Slægt Basse et Vildsvinehoved.

(Disse Bemærkninger er taget fra Johs.Steensstrups: Mænds og Kvinders
Navne i Danmark gennem Tiderne". Gads Forlag.) 1918.

Om vor Oldefar, Distriktslæge J.E.Basses Afstamning ved jeg intet.

Udfyldende Bemærkninger til Stamtavle over Familien Hansen (Falbe-Hansen)
Assens.

Slægten Hansen fra Assens stammer fra en stor, vistnok velhavende Bondegaard paa det vestlige Fyn, Pejrupgaard.

En af Sønerne fra denne Gaard nedsatte sig i Assens som Felbereder.

Felbereder (Garver) Johan Hansen blev gift med Inger Østerby, Datter af en stor Vognmand i København. Det blev af Familien Østerby regnet for en Mesalliance, at Datteren blev Garvermadam i Assens. "Og havde Inger ikke været saa koparret, at Fluerne brækkede Benene, naar de løb hen over hendes Ansigt, saa skulde Johan aldrig have faaet hende," skal hendes Forældre have sagt.

I Johans og Ingers Ægteskab var der 8 Børn. Min Farfar, Frans Dumont H. fortalte os ganske vist som Børn, at han havde haft en lille Broder, som, da han var et Par Aar, krøb op paa Bordet og tømte et Glas Spiritus, der stod der. Han døde som Følgerne deraf. Der maa saaledes oprindelig have været 9 Børn.

Den ældste Søn, Hans, arvede Faderens Garveri. Han havde nogle Søner og et Par Døtre; men ingen af dem gjorde nogen glørværdig Karriere. En af Sønerne døde paa Assens Fattiggaard. En anden Søn var Gartner, men drev det aldrig til noget videre. En Datter, hvis Navn var Bertheline, blev gift med en Skræddermester Løtch i København. Hun levede indtil for ca. 10 Aar siden (1924) og var en stovt og ungdommelig udseende Kone med et lidt brovtende Væsen. Inger Heine traf hende hos den ældre Søster, Luise, paa dennes 90aarige Fødselsdag. Den 80aarige Bertheline var da spadseret til Fods fra Østerbro, hvor hun boede, ud til sin gamle Søster paa Vesterbro. Hun var en stor Modsatning til den blide, beskedne Luise.

Luisse kom som ung Pige til København for at tjene hos sin Farbror Frans, der var Snedkermester og Møbelfabrikant paa Kongens Nytorv. Hun var vist nærmest Barnepige for sine smaa Fætre og Kusiner. Ligesom min Bedstemor Marie (Hendes Onkel Frans's Kone), sværmede hun stærkt for Teateret, hvad for øvrigt hele København gjorde paa den Tid (40-50erne). Temmelig ofte havde hun det "Held paa Gaden at finde en Komediebillet" og fik saa sin Tante Maries Tilladelse til at gaa i Teateret paa den. Det gik imidlertid lidt mistænkelig tit paa; og en Dag da et af Børnene sagde: "Mor, naar Lovisse blir Spilleskueske, saa skal vi paa Komedie hver Aften", saa fattede Marie Mistanke og forhørte Luisse nøjere. Hun gik da til Bekendelse med H.t. de fundne Billetter, som hun skaffede sig ved Smaasnyderier i Husholdningsregnskabet. Hun fik nu Lov til at gaa til den store Skuespillerinde, Fru Johanne Luisse Heiberg, for at lade hende undersøge, om hun havde Talent nok til at gaa til Scenen, hvad der var hendes mest brændende Ønske. Men Fru Heiberg affærdigede hende kort: "De er virkelig alt for grim, min Pige". Ja, grim var hun, men en sød og mild Pige, som altid blev venligt modtaget, naar hun senere som ældre Kone kom paa Visit rundt om i Familien og fik aflagt Tøj.

Hun blev gift med en brav og skikkelig Mand, Neergaard-Jacobsen, der var Opvarter i Tivoli i mange, mange Aar. Teaterkærligheden gik i Arv til Luisess Børn. Døtrene, som var Dameskrædderinder, spinkede og sparede paa deres lille Fortjeneste, saa der jævnlig kunde blive Raad til at gaa i Teateret, deres eneste Fornøjelse. Og Sønnen blev Skuespiller ved Dagmartheateret, hvor han kun kaldtes Neergaard. Han var en pæn og statelig Mand.

Døtrene, der var vist kun 3, blev som sagt alle Syersker. Luisse var meget smuk med brune Slangkrøller og store blide Øjne; hun var svag

og døde vistnok tidligt. Endnu i 1883 levede hun.

En anden Datter blev Kammerjomfru paa Vallø, mere vides ikke.

Luisse N.J. blev over,90 Aar, en pæn og værdig gammel Aldersrentenyder, som havde mange Venner og blev plejet med stor Kærlighed af sine Børn. Da hun blev 90 Aar, gik Inger Heine op til hende paa Vesterbrogade med 90 Kr. fra Onkel Vigand, Penge, som stod paa en efterladt Sparekassobog af Tante Nix's; Datteren kom senere hen til Heines paa Frydendalsvej for at takke. Hun var en pæn gammel Dame i 60erne. Det er Tante Idas sidste Berøring med den Gren af Familien.

Den ældste af Døtrene hos Felberederens i Assens hed Christiane. Hun blev som 11aarig lille Pige sendt til København for hos sin Moster at lære Modepynt i dennes flotte Forretning paa Østergade, dengang Byens fineste Butik i den Branche.

Mosteren, der ogsaa var Datter af Vognmand Østerby, var gift med Blomsterfabrikant Dumont, en fransk Emigrant.

Under den store franske Revolution 1789 flygtede en velhavende Købmand fra Paris med sin Familie: Hustruen og 2 smaa Dreng. De havde et Navn, som begyndte med B...., men som jeg (Tante Ida) har glemt. Af Forsigtighed ændrede de imidlertid under Flugten Navnet til Dumont; og det beholdt de siden. Da de kom til Hamburg, var den ene lille Dreng forsvunden og blev aldrig siden funden.

Deres Kaar blev efterhaanden ringe, da de havde opbrugt deres Midler, og Madame Dumont fandt da paa at udnytte en lille Kunst, hun som ung Pige havde lært og drevet som Fornøjelse, nemlig at lave Blomster af Tøj og Papir.

Af denne Virksomhed levede nu Dumonts i nogle Aar i Hamburg. Da Forældrene døde, drog Sønnen til København, hvor han oprettede en Slags Blomsterfabrik. I de Tider brugte Damerne vældige Kappeopsætninger med

kunstige Blomster. Det var ogsaa almindeligt at lave Skilderier af Papirblomster eller Voksblomster og indramme dem under Glas. De var mere karakteristiske for Tidens Smag end egentlig kenne.

Blomsterfabrikant Dumont blev, som allerede nævnt, gift med Modehandlerinden Jomfru Marie Østerby. De fik kun eet Barn, en Datter, Veronique.

Veronique blev en stor Skønhed og var bekendt som saadan i hele København. Der fortælles, at da en ung Mediciner ved Eksamensbordet til "Cantussen" blev spurgt om, hvor den skønneste Veronika (en Plante) fandtes, og han svarede efter bedste Skøn, rettede Eksaminator ham med at sige: "Nej, den skønneste Veronika findes hos Madame Dumont paa Østergade".

Til Ægteparret Dumont kom altsaa Niecen Christiane fra Assens 11 Aar gammel i Huset for at lære Modepynt hos Mosteren. Hun har været en voksen Pige, da man fandt paa som Selskab for den lille Veronique at forskrive den yngste Dreng fra Familien i Assens, Frans, som endnu var et lille Barn. Christiane tog sig moderligt af sin mange, mange Aar yngre Bror, der ærede og elskede hende hele sit Liv igennem. Og da han endog sommetider kaldte hende "Moder", gav dette i senere Tider Anledning til den Formodning, at han ikke var hendes Bror, men Søn; og Fader til ham skulde saa Onklen Dumont være. Der findes Støtte for denne Tro i forskellige Forhold, f. Eks. at han fik hans Navn og kom til at hedde Dumont Hansen, o. a. Dog ved ingen noget bestemt. Formodningen er opstaaet hos Onkel Vigand, men er af andre af Familiens ældre Medlemmer tilbagevist med Indignation.

Dog syntes Familiens Dyd i sædelig Henseende at have staaet paa temmelig svage Fødder; her tænkes dog kun paa Dumonts. Men dette er ogsaa Onkel Vigands Beretning.

Christiane blev i København forlovet med en Løjtnant, Andreas Printzlau. En Dag overraskede hun imidlertid sin Forlovede i Armene paa Mosteren i den Dumontske Egteseng. Stor Staahej og Skandale! Øjeblikkelig Slaaen-op med den utro Printzlau!

Onkel Dumont var Medlem af en Datidens utallige Klubber, en Klub for "fornemme Herrer". Her blev der afsløret nogle Usædelighedsaffærer mellem Klubbens Medlemmer; og bl.a. maatte Dumont forlade Landet i en længere Aarrække. Han tog saa til Hamburg og slog sig ned i denne By. Hans Hustru blev ved sin Modeforretning i København. Hun var økonomisk uafhængig af ham. Derimod rejste den med Rette saarede Christiane fra Mosteren og slog sig i flere Aar ned i Hamburg som Onklens Husbestyrerinde. Hun var da 28 Aar gammel. Det var c.1816. Den lille Frans blev sendt fra Assens ned til dem. Denne Frans har senere berettet, at da han som 4aarig Dreng med en Skipper blev sendt fra Assens til Hamburg tog det flere Dage. I al denne Tid var der ingen, som skøttede synderligt om Drengen, der efter Tidens Brug havde en Hue med Øreklapper, der var bundet under Hagen. Nat og Dag havde han den lille Kabuds paa Hovedet; og da han omsider kom til H.burg, og man løste Huen af ham, havde hans Øren faaet et Knæk i Brusket ved, at de havde siddet forkert i Klemme under Klapperne i de mange Dage. Resten af Livet vandrede han rundt med knækkede Øren.

I Hamburg kom han i Latinskole og blev konfirmeret paa Tysk.

Efter 10 Aars Ophold i Hamburg rejste Dumont med Christiane tilbage til København, medførende Frans.

En Dag da Christiane gik paa Gaden i Regnvejrr med opslaaet Paraply, kom en modgaaende Herre til at løbe Spidsen af sin Paraply ind i hendes. Man standsede og gjorde Undskyldninger. Det var Printzlau, hendes gamle Kæreste. En Forsoning kom i Stand. Og Christiane blev kort Tid efter gift med Andreas Printzlau, der nu var Kaptajn i Dronningens Liv-

regiment. Han var en smuk og storpralende Officer, der tog sin Afsked fra Hæren ved Ægteskabets Indgaaelse og levede af sin Kones Indkomster lige til sin Død. De var imidlertid meget lykkelige, men Børn fik de aldrig. Christiane var ogsaa nær de 40 Aar, da hun giftede sig med ham. Hun var altid meget forelsket i sin Mand og forkelede ham meget. Tante Idas Far fortalte sine Børn, naar de fik Gaasesteg, at hos "Onkel Printz-lau" kom Gaasen altid paa Bordet uden Kileben; de var skaaret fra ude i Køkkenet og lagt til Side; "for Andreas er saa "trakteret" med et Kileben," undskyldte hans sømme Kone den skamferede Gaas for Gæsterne. En rigtig "Løjtnant von Buddinge" har han været, den Printz-lau. Som Dreng maatte Tante Idas Far og dennes Eror Johan altid købe Vinen til de printz-lauske Middagselskaber, og saa maatte de med artige Miner ved Bordet høre Onklen prale til Gæsterne af "denne ældgamle Vin, som han i mange Aar havde haft liggende i sin Vinkelder."

Straks efter Hjemkomsten fra Hamburg var Christiane blevet optaget som Medindehaverske i sin Mosters Modeforretning. Det var, som før nævnt, Byens fineste Modehandel, hvor de kgl. Damer fik deres Turbaner og Hatte. Og da Moster Marie døde, arvede Christiane Forretningen og med den de kongelige kunder.

I vor Familie har vi Malerier saavel af Francois Dumonts (hos Jerndorff-Jessens), som af Marie Dumont, født Østerby (hos Ego: Ida Wennerberg) og af Christiane Printz-lau (hos Inger Heine). Af Printz-lau har jeg et Fotografi (efter Maleri) og ligeledes et efter Maleri taget af den skønne Veronique Dumont.

Christiane tjente godt ved sin Forretning. Imidlertid var hun saa letsindig at laane sin Bror Berthel, der var Sømand, 10,000 Daler til at sætte i et Skib, hvormed han gjorde sin første Rejse som Kaptain. Han sejlede til Archangelsk, men omkom i det hvide Hav, og Christianes Penge var tabt. Min Bedstefader Frans mente engang paa Paris's Cader at

have set et Glimt af sin forsvundne Broder Berthel, men det har sikkert kun været en, som lignede.

Christiane Printzlau og Manden flyttede i deres Alderdom ud paa "Københavns Sygehjem", hvor de begge døde; han først. Hun var over 90, da hun kom paa Besøg hos mine (Ida W.) Forældre; vi Børn kaldte hende "Bedstemor Sygehjem". Hendes tandløse Mund, smaarynkede Ansigt, dybt inde i en brun Silkekyse, og især en egenartet Gammelkoneduft af Lavendler og Kanel, som hang ved hende, bevarer jeg endnu i Mindet. Min Søster og jeg, samt vore to Kusiner, Anna og Inger Falbe-Hansen, arvede efter hende et gammelt ostindisk Sjal, der blev revet over i 2 Stykker, og som vi pyntede os med, naar vi spillede Komedie. Saa er hun ude af Sagaen.

Om Berthel er fortalt ovenfor. Efter ham fulgte Johan Jørgen, men da der er meget at fortælle om ham, gemmes han lidt. Saa den yngre Broder Peter først.

Peter Hansen blev Læderhandler og flyttede til København, da han allerede var en ældre Mand. Han tog sin gamle Mor med sig. Hun var vistnok, bortset fra sit koparrede Ansigt, ganske køn; men skrap og hvas skal hun have været, Bedstemor Inger. Men hendes Mand, Bedstefar Johan, var af et blidt og elskværdigt Temperament. Han døde c. 1838 i Assens. Bedstemor Inger døde i sin Fødeby, København, hvor hendes Far havde været Vognmand. Til dennes "store og gode Handlinger" hørte den, at han havde købt Struense og Brandt til Retterstedet i 1772.

Men tilbage til Peter. Han var en meget lille Mand med et rundt, rynket og rødmosset Ansigt. Han var meget hidsig og krakilek og laa altid i Proces med sine Naboer i Assens. Han var gift med en Bondepige, der hed Hanne og havde 3 Børn. Den ældste er Læderhandler som Faderen og hedder Johan. Han har Forretning paa Vestergade i København. I en

ældre Alder giftede han sig med sin Husbestyrerinde. Han er en velstaaende Mand og har i det mindste to Sønner. Men han udmærker sig vist kun ved at være i Besiddelse af Slægtens mindre gode Egenskaber. En Søn hedder Carl, en Datter Sofie. Hun lever som afgaaet Kommunelærerinde i København. Hun er formuende, livlig, men aparte, har gjort lange Rejser, helt til Australien. Hun bor ret flot med en Selskabsdame. Hun lignede Tante Nix. Den yngste Søn Christian er en rig Grosserer i Melbourne i Australien.

Af Garverdstrene fra Assens blev den yngste Sofie gift med Brændevinsbrænder Petersen i Odense. Sofie var en flittig, men noget hidsig Kone. Hun døde i en Alder af c. 60 Aar af Kræft og efterlod sig kun en Datter Thora, der nu er i Odense, gift med Faktor Dister ved Fyens Stifts tidende. De har ingen Børn. I Beg. af Aarh. besøgte jeg med mine Forældre Disters, som havde bedt os til fin Middag. Thora lignede begge min Fars Søstre; hun var meget interesseret i kristeligt socialt Arbejde. Hendes Far, den gamle Brændevinsbrænder, har jeg engang i min Barndom besøgt i Odense. Jeg husker ham som en venlig gammel Mand i Slaabrok og Tøfler, der puslede med at lave kunstige Blomster af Papir, i hvilken Kunst han var en stor Mester. Da han døde, arvede min Mor et lille kunstigt Toiletbord efter ham. Paa hans Auktion købte Mor et gl. Mahogniklapbord, som jeg nu har.

Den tredie ældste af Sønnerne fra Assens var Johan Jørgen, som vores Familie stammer ned fra. Han var en lille sirlig og pertentlig Dreng i Modsætning til sine Brødre. Da hans "Tante Dumont" engang kom paa Besøg til Assens, vaskede og friserede han sig pønt, inden han fremstillede sig for Tanten fra København. Og saa havde han den Tort, at hun udbød: "Du er inte køn, min Dreng"! Lille Johan Jørgen gik ud og græd; han troede netop, han var saa nydelig, han havde altid hørt, at naar man bare var ren og pøn, saa var man køn. Jørgen havde noget Talent

for Tegning. Og da dengang Prins Christian - senere Chr. 8. - kom til Assens og i Skolen saa Jørgens Tegninger, sagde han til Drengen: "Hvis du vil være Maler, naar du bliver stor, saa kom du kun til mig, saa skal jeg hjælpe dig frem." Men Jørgen vilde ikke være Maler. Han kom paa By-skriverens Kontor. Ja, han boede hos denne, Justitsraad Barkmann, i hvis Familie han var fra sit 14de Aar til sit 20nde Aar, da han rejste til København og læste til dansk juridisk Eksamen.

Efter endt Eksamen blev han Fuldmægtig hos Justitsraad Falbe, der var Herredsfoged i Odense. Da Falbes ingen Børn havde, og da de kom til at holde meget af den unge Fuldmægtig, fik han ogsaa der i Huset en sønlig Stilling. Efter Justitsraad Falbes udtrykkelige Ønske kaldte han senere sin ældste Søn: Emanuel Falbe-Hansen (min Jørgens Bedstefar, min lille Bebs's Oldefar), et Efternavn, som siden flere af hans Børn fik og andre af dem tog. En anden Søn Gothilf lod han efter sin første Principal døbe: Barkmann Hansen, men denne lod som Voksen sit Navn forandre til Falbe-Hansen.

I sin Egenskab af Herredsfuldægtig kom Johan Jørgen Hansen i Berøring med mange forskellige Mennesker, deriblandt en fattig Snedkerfamilie Tietgen. Han stod Fadder til et af deres Børn, men om det var til den Søn, der senere gjorde sig saa højt fortjent af sit Fædreland, og døde som Gehejmekonferensraad, vides ikke.

33 Aar gammel gjorde Johan Jørgen Bekendtskab med sin tilkommende Hustru Marietta Caroline Emilie Basse. Hun var dengang nykonfirmeret, kun 16 Aar, og var netop kommet til at bo i Odense med sin Moder, der lige var blevet Enke efter Distriktslæge Johannes Emanuel Basse i Lønvig.

Johan Jørgen Hansen havde paa Odense Gader forelsket sig i en ung, smuk Pige, som han syntes lignede "en bleg Engel", og han fik nu opspurgt, hvem hun var, og at hun og hendes Moder omgikkes en Familie, Købmand Drejers, som han ogsaa kendte. I Drejers Hus var han nu saa

heldig at gøre hendes nærmere Bekendtskab, hvad der Aaret efter førte til Forlovelse og allerede et Aar senere til Ægteskab. Marietta var dengang kun 18 Aar. Deres Bryllup stod i København hos hans gifte Søster Christiane Printsau. Vielsen fandt Sted i Garnisons Kirke den 16/10 1836. (Frederiksberg var dengang kun en Landsby uden for København).

Marietta C.E. Basse var født paa Fane, 10/12 1818. Hendes Far var dengang Læge der. Men allerede mens hun var en ganske lille Pige, flyttede hendes Forældre til Lemvig, hvor hendes Far blev Distriktslæge.

Hendes Mor, Ernstine Basse, var født i Odense som Datter af Købmand Philipsen og Hustru Mette Worm. Hun var som ganske ung, og vistnok meget mod sin Vilje, blevet gift med en Købmand, der snart viste sig at være en Slyngel. Han skrev falske Veksler og blev antagelig straffet. Ernstine lod sig skille fra ham og flyttede til en gift Veninde i Odense, da hun ikke vilde være hos Forældrene, som havde tvunget hende ind i det ulykkelige Ægteskab. I Venindens Hus traf hun den unge Kirurg J.E.Basse og blev gift med ham og levede et meget lykkeligt Liv sammen med ham. J.E. Basse havde taget Barber- og Feltkørereksamen, hvilket dengang var tilstrækkeligt for at blive Læge, ja endog Embedslæge.

De førte i Lemvig et livligt og gæstfrit Hjem; navnlig tog Egnens Præster ofte ind hos Distriktslægens, naar de kom til Byen; og her hørte Bedstemor som halvvoxen Pige ivrige kirkelige Diskussioner om den nyopdukkede Retning: Grundtvigianismen.

Marietta var eneste Datter og blev, efter hvad hun selv har fortalt mig, meget forvent og forkalet. Hun havde en Fror, men om han var af Moderens første Ægteskab eller af det andet, ved jeg ikke. Han rejste som voksen til Hamburg, giftede sig og døde der. Paa Bedstemors Væg hang et Daguerreotypi af to halvvoxne Børn, en Dreng og en Pige. Det var

Bedstemors Brorbørn. Det er alt, hvad jeg ved om den Sag.

Om Bedstemors Barndom har jeg af hendes egen Mund hørt forskellige Smaatræk, som fortæller lidt om hende og hendes Tid.

Engang var hun med sin Mor paa Besøg i en Præstegaard paa Landet i Nordjylland; og da der i Gæstekammeret savnedes et vist lille nødvendigt Toiletmøbel, kaldte de paa Tjenestepigen og bad hende skaffe den savnede Genstand. Ja, men der fandtes ingen. Pigen var dog ikke raadvild; hun løb ud i Køkkenet og kom straks efter tilbage med ----- en Suppeterrin. Forarget nægtede Oldemor at benytte Familiens Spisestel til dette profane Brug. "Det gør et' no'et; a ka' wash' en li'saa ren igen".

En anden Gang kom Marietta som 8-9 Aars Pige paa Besøg i en anden jydsk Præstegaard. Og da hun med sine Forældre kørte ind i Gaarden, laa Præstens lille Datter og legede paa Møddingen. Da Gæsterne kom ind i Stuen, beundrede Præstekonen i høje Toner Mariettas fine Klæder: Saadan en dejlig Fløjlstreje du dog har, -- gid min lille Marie havde saadan en". "Den skulde vel være til at ligge og rode paa Møddingen med?" lød det rapmundet fra Doktorens lille Købstadsdatter.

Ogsaa de skønneste Dukker havde Mariette; en i mørkerød Fløjlsdragt og en i hvidt Atlask med Turban paa Hovedet. En Dag kom Faderen hjem og fortalte om en lille fattig Pige, som var syg og trængte til en Glæde. Han foreslog da Mariette at give det fattige Barn den fineste af Dukkerne; "for man skal altid give af det bedste, man har". Det var med meget tungt Hjerte, Marietta skilte sig ved sin kæreste Dukke. Men bagefter var hun glad og lettet over, at hun havde handlet, som hun burde.

Den rationalistiske Dydemoral var sikkert en udmærket Basis for Tidens Børneopdragelse.

Men det lykkelige Hjem i Lemvig skulde snart opløses. Den 24 Maj

1833 stod i *Fyens Stiftstidende* følgende Bekendtgørelse:

"Ved en Død, blid og rolig som hans Vandel, forlod min trofaste Mand, Johannes Emanuel Basse, Distriktslæge i Lemvig, efter den Allgodes Vilje, det jordiske Liv den 23de dennes, i hans Alders 54de og vort Ægteskabs 21nde Aar. Tvende uforsørgede Børn begræde med mig Tabet af den sømste Fader og kærligste Mand".

Lemvig den 24de Maj 1833.

Ernstine sal. Basse,
født Philipsen.

Den lille Familie flyttede nu til Moderens Fødeby, Odense. Mariette som kun var 15-16 Aar, blev snart efter forlovet og gift med J.J.Hansen, der blev kongelig udnævnt Prokurator og drev en omfattende Sagførerforretning.

Ernstine Basse flyttede straks i Huset hos sin Datter og Svigersøn og levede hos dem til sin Død, altsaa fra 1836 til 1863. Hun var endnu ken og ungdommelig, da Datteren blev forlovet, og mange Mennesker i Odense troede, at det var med Moderen og ikke med Marietta, Jørgen Hansen skulde giftes.

Der var et meget smukt Forhold mellem Mor, Datter og Svigersøn. Jeg har i min Mors Gemmer fundet et Brev fra min Bedstefar, J.J.Hansen. Det er skrevet i 1863 til hans Kone, da han er paa en Forretningsrejse paa Lolland-Falster. Det begynder saadan:

Kære Kone. Ved Tilbagekomsten i Aftes over Bæltet fra Thoraby paa Lolland, forefandt jeg Pakken med Tøjet og Bøgerne, hvorfor takkes. Ja, det er vistnok hyppige Rejser frem og tilbage i Blæst og Regn, men det maa jeg finde mig i, naar jeg vil vente at finde Fortjeneste. Man opnaar intet i Verden uden Anstrengelse. Da jeg i Aftes Kl.8 midt under det dejligste Maaneskin, men under en alvorlig Storm og ganske alene gyngede over Sundet med en gammel Semand som Rorkarl, der havde nok at bestille i at ro den lille Jolle, især da vi havde baade Strømmen og Blæsten imod

os, kunde jeg ved i stille Alvor at beskue den fulde og klare Maane ikke andet end vende Tanken hen paa dig; thi det var ligesom jeg i Aanden saa baade dig og Bedstemor ----- disse mine to dyrebareste Væsner paa denne Jord. Og Gud ved, at mit Hjerte sved af Længsel efter at omfavne Eder, saasnart jeg naaede Land; men jeg følte Afstanden mellem os ligesaa stærkt som min Længsel efter et Kys af dig. -----"

Samme Aar som dette Brev er skrevet, døde Ernstine Basse. I "Fyens Stiftstidende" for 25. Juni 1863 staar følgende Bekendtgørelse:

"I Forgaars Aftes døde vor kjære Moder og Svigermoder, Distriktslæge J.E.Basses Enke, Ernstine Basse, født Philipsen, i sit 80de Aar. I hendes sidste 27 Aar, hvilke hun tilbragte i vort Hus, var hun os formedelst sit fromme og opofrende Sindelag ligesom en stille Helligdom under Livets vekselende Tilskikkelser".

Odense den 22de Juni 1863. Marietta C.E.Hansen. J.J.Hansen,
Sagfører.

Min (Ida E.) Moder talte altid med den største Kærlighed og Beundring om sin elskelige og kloge Bedstemor. Det var hende, der styrede det store Hus med de mange Børn og Tjenestefolk. Hendes Datter var for medtaget af de hyppige Barnefødsler og for skrebelig til at paatage sig mere end at sy og holde Børnenes Tøj, som hun var dygtig til at vende, modernisere, ja, endog farve. Hun var meget smuk og vilde gerne se godt ud for sin Mand, som hun altid gennem hele Livet vedblev at være forelsket i.

"Bedstemor Basse havde to Stuer i den ene Ende af Huset. Der kunde man altid søge hen, naar man manglede noget. Bedstemor havde altid det, man skulde bruge; hun hjalp Børnene med Raad og Daad. I Mærkningen gik hun gerne op og ned ad Gulvet med Armene om Halsen paa et Par af Børnene. Saa lærte hun dem alle de gamle Sange, hun kunde. Og naar hun blev

træt, satte hun sig og sagde: "Dans nu Børn, I har jo lært at danse." Men det holdt Børnene ikke af. Det var saa flovt med denne umotiverede Dansen uden Musik. Men, naar Bedstemor sagde det -----.

Vi forlader nu indtil videre Bedsteforældrenes Hjem i Odense og genoptager den yngste af Sønnerne fra Assens, Frans's (min Farfar) Levnedsløb. Han var født 1812.

Da vi sidst hørte om ham, vendte han hjem fra Hamburg med sin Plejefar, Onkel Dumont, og sin Søster Christiane. Han var 14 Aar gammel blevet konfirmeret i Hamburg og skulde nu i København vælge sin Levevej. Frans blev sat i Lære hos en Snedkermester Ihle paa Kristianshavn. Efter 4 Aars Læretid blev han Svend, -- og saa gik det "ud paa Valsen", ud i den vide Verden. At han kunde tale baade Tysk og Fransk har sikkert gjort Aarene i Udlandet indholdsrigere for ham end for de fleste andre Snedkersvende. Han gennemvandrede da ogsaa paa sin Fod det meste af Europa.

Da vi var Børn, fortalte han os om Tyverier og morderiske Overfald, han havde været Genstand for i Italien. En Aften mærkede han, at nogen listede bagefter ham; han saa en Kniv glimte, og --- det kolde Staal isnede mod hans Side. Dog naaede Banditten ikke at se hans Blod. Frans greb om Haanden, der førte Kniven, og afværgede et dræbende Stik. En anden Gang blev han med Stenkast jaget ud af en italiensk Landsby. Hvorfor sagde han os ikke; men min Mor, der ikke holdt videre af sin Svigerfar, sagde senere, da vi var voksne: "Kendte jeg Onkel Frans ret, saa har han nok været saa nærgaaende mod Kvinderne, at Mændene har haft Grund til at jage ham ud".

Han havde den sjældne Oplevelse at lære Paven personlig at kende.

Pave Pius d.7. gik nemlig rundt paa Roms Værksteder, og her har Bedstefar engang talt med ham. Han ejede et Billede af denne Pave, trykt paa gult Silketøj.

Til Paris kom han i 1830, just som Julirevolutionen brød ud; "det skød fra Tagene", fortalte han os som smaa.

Den Gren af Haandværket, han særligt lagde sig efter, var at decouperere: at indlægge i Træ. Vi har endnu i Familien en Del Møbler med Decoupeurarbejde, som han har været Mester for, og nogle indlagte Bordplader, han har ført med sig fra Paris. ----- I de Tider gaves der ingen Skoler (tekniske), hvor Haandværksøveden kunde faa Uddannelse i Tegning og den mere teoretiske Side af Virksomheden. De maatte derfor sammen med de vordende Kunstnere søge til Kunstakademiet for at lære Tegning. Frans viste da saa meget Talent, at hans Lærer, en meget bekendt Professor, Maleren Hetsch, stærkt tilraadede ham at blive Kunstner; men da var det for sent. Frans ønskede at gifte sig snarest. Han var nemlig blevet forlovet med en sød ung Pige, Marie Bolette Wennerberg, som han havde truffet hos sin Søster og Svoger, Brønde vinsbrønder Petersens i Odense. Senere var hun kommet til at lære Modepynt hos Madam Petersens Søster, Madam Printzlau paa Østergade i København, og her fortsatte hun Bekendtskabet med dennes "Bror". Han var dengang en smuk ung Mand, som holdt af at optræde romantisk. En Glorie af interessante Rejseoplevelser stod om ham --- og saa spillede han Gitar.

Marie Wennerberg var Datter af en gammel svensk Sømmand, Gustav Erik W., der som Enkemand (han havde været gift med en norsk Pige) havde opgivet at fare til Søs og nu med sine tre Døtre: Marie, Margrete og Augusta boede i Kbh., hvor han havde en lille Stilling i Marineministeriet.

I Aaret 1839 holdt Francois Dumont Hansen Bryllup med Marie Wen-

nerberg. Ægteskabet blev ikke lykkeligt. Han, der som Yngling havde været saa bedaarende, blev som Ægtemand og Fader, der maatte arbejde for Udkommet til en ret talrig Børneflokk, meget gnaven og i højeste Grad sær. Han pinte sin Kone med Smaalighed i Pengesager og Malproperhed med sin Person. Dog var han en meget flittig Mand, der med stor Samvittighedsfuldhed passede, at enhver fik sit. Han hadede at skyldte Penge bort og gjorde aldrig Gæld.

Hans Hustru var af Temperament meget forskellig fra ham; hun var lys, let og munter med udpræget Sans for Kunst og Skønhed; især sværmede hun for Teatret, hvor hun var en meget flittig Gæst. Desuden havde hun Efterlignelsestalent og fornøjede om Aftenen sine Børn med at gengive forskellige Scener og Personer. Men det var først, naar "Hansen" var gaaet i Klubben. Da hævdedes det Tryk, som hans Gnaveri lagde over Familien. Saa gik der Bud til nogle unge Piger, som boede i Huset, og snart genlød Stuen af Latter og Musik.

Hun var desuden en proper og dygtig Kone, vores Bedstemor paa Kongens Nytorv. Min Far næsten forgudede sin Mor, og han forvandt i hele sit Liv ikke Sorgen og Smerten over hendes sørgelige Død. Ogsaa min Mor elskede sin Tante Marie, sin Svigermoder.

I April 1874 styrtede hun ud af et Vindue. Hun var da 59 Aar gammel. Det var en Morgenstund, mens hun gik og tørrede Støv af i sin Stue, hvor hendes halvvoxne Søn, Teodor, sov paa Sofaen, at det skete. Lejligheden var i en Mellembygning paa Kongens Nytorv 26. Vinduerne vendte til Gaarden. Teodor hørte intet af, hvad der foregik; men nogle Husboere i Lejligheden nedenunder saa noget mærkt fare forbi Vinduet, og da de kikkede ud, saa de Bedstemor hænge med Hovedet nedaf midt paa Muren. Hendes Kjole var hængt i et Søm, som ragede frem. Man styrtede ned i Gaarden for at gribe hende, men --- kom for sent. Kjolesømmen var bri-

stet, og hun styrtede ned i Gaarden og blev knust. Hun blev baaret op i Hjemmet. Mine Forældre blev straks hentede. Hun aabnede ikke sine Øjne, men gengældte Trykket af sin Søns Haand og var død. Ingen ved, hvordan Ulykken skete, og om det var hende selv, der havde søgt Døden.

Af en Del Breve, som mine Forældre har modtaget fra Slægt og Venner i Dagene derefter, kan jeg se, at hun har været enstemmigt beundret og elsket af alle - Mænd som Kvinder, unge og gamle. Faders Barndomsven, den unge Boghandler Harald Mansa, skriver saaledes: ..... Jeg kan ikke sige dig, hvilket Indtryk dette Dødsfald har gjort paa mig. Skønt Døden i Aarenes Løb har berøvet mig baade kjære Slægtninge og Venner, har intet smertet mig saa meget, som den for mig uforglemmelige, ædle og elskelige Kvindes Bortgang -----."

Ja, et ædelt, kærligt og elskeligt Menneske var hun. Og Grunden til, at hun muligvis selv har gjort Ende paa sit Liv?? Ja, hvis hun har villet sin Død, saa peger et Brev fra hendes Svigerinde i Odense (min Mormor) paa Aarsagen. Hendes Mand havde solgt sin store Snedkerforretning og vilde nu trække sig tilbage til en mindre Lejlighed og hvile ud; han var ikke nogen egentlig gammel Mand, kun 62 Aar. De skulde forlade det Hjem, hvor hun trods Disharmonien i Ægteskabet havde følt sig forholdsvis lykkelig i Kredsen af sine Børn og talrige gode Venner. Hun maatte herefter give Afkald paa at samle disse om sig og vise dem den Gastfrihed, som jeg ofte har hørt berømme som noget enestaaende; hun skulde mures inde i snævre Forhold med sin gnavne og søre Mand. Dette har hendes vistnok svage Hjerte ikke kunnet tage. (Hun havde i sin Ungdom - kort efter min Fars Fødsel - haft et forbigaaende Anfald af Sindsforvirring).

Og saa blev Bedstefar Frans da alene med sine to yngste Børn, Agnes og Teodor, som endnu ikke var voksne. Hans Særheder var mærkelige.

Naar han f.Eks. fik et Par nye Sko eller Støvler, saa passede de ikke hans knystede Fødder (den vandrende Haandværkssvend). Han skar da med en Kniv Huller, hvor Skoene trykkede og sendte dem derefter til Lappeskomageren og lod dem forsyne med alt andet end pyntelige Lapper. En enkelt Gang besøgte vi Børn ham i hans smaa Stuer paa Vesterbro, hvor jeg bemærkede, at der intet Vindue var i Soveværelset, der var bælgermøkt. Kun naar Døren til Stuen gik op, faldt der Lys ind lige paa et meget mørkt Maleri af hans "Plejefar" (Far?) Franskmanden Dumont.

De sidste Aar af sin Levetid var han apoplektisk og gik i Barnedom. Han levede mest i Fortiden, og skønt han siden sin Kones forfærdelige Død aldrig havde talt om hende, saa spurgte han ofte efter hende, da han sad som gammel, apoplektisk Mand.

Frans's ældste Datter, Veronique, var bekendt for sin Skønhed; og skønt hun var meget ung, da hun blev forlovet med sin Fætter Vigand Falbe-Hansen fra Odense, havde Veronique allerede dengang haft flere Tilbedere. En Bejler, der blev forsmaaet og som aldrig glemte det, var Gotthilf Falbe-Hansen, senere Storkøbmand og Millionær i Randers. Han tilgav aldrig sin Bror Vigand, at han snappede Pigen fra ham, og det skønt han selv fik en yndig Kone, som han elskede højt, Cathrine Trane, og senere efter hendes tidlige Død Anna Stilling.

Veronique var kun 16 Aar, da hun blev forlovet, og 18-19, da hun blev gift. Hun var dygtig i sit Hus og meget sparsommelig. Hun havde faaet en god Skoleuddannelse i et af Byens bedste Pigeinstitutter; men hendes Interesser var vistnok kun af praktisk Karakter. Det Hjem, hun og hendes Mand dannede, blev heller aldrig noget egentlig "aabent" eller selskabeligt Hus. Dels havde de i de første Aar ikke Raad, dels var hendes Mand en overordentlig vanskelig og nervøs Natur, der lagde fuldstændig Beslag paa sin Kones Tid og Kræfter for sig selv.

Vigand F.-H. var tidlig blevet Professor i Statsøkonomi, et Fag, som dengang var nyt herhjemme, og hvor han kom til at betyde meget for Datidens unge studerende, da han havde en udpræget Evne til at slaa ned paa det væsentlige og paapege det for sine Elever. Hans Hustru var en sød og venlig lille Dame, der i Sandhed ikke dansede paa Roser i sit Ægteskab med sin vanskelige og vægelsindede Mand. Hun fulgte ham, hvor han gik og stod, da han var saa nervøs, at han ikke turde gaa alene paa Gaden. I en Del Aar var han Venstres Repræsentant i Folketinget, og hun fulgte ham til og fra Rigsdagen, ventede i Timevis paa ham udenfor i alskens Vejr. Senere var han i mange Aar kongevalgt Landstingsmand; men da Veronique, Tante Nix, som hun hed i Familien, døde sidst i Februar 1918, trak han sig tilbage fra Rigsdagen, fordi han følte sig usikker og ængstelig, da hun ikke længere stod udenfor og ventede paa ham. Dette har jeg fra hans egen Mund; Tante Nix havde et godt Helbred, men de sidste Aar af sit Liv led hun af Sukkersyge, hvad der svækkede hende stærkt. Hun blev pludselig syg, medens hun en Dag stod paa Gaden og ventede paa sin Mand, maatte køres til sit Hjem og døde samme Aften.

Den yngste Søn paa Kongens Nytorv 26 var Teodor. Han var et sjældent elskværdigt Menneske, køn og kraftig at se til, men med en mærkelig svag og uenergisk Karakter. Han var udpræget musikalsk, saa meget, at han var nær ved at være Kunstner. Men han manglede netop saa meget i at være det, at hans Talent muligvis bidrog til hans Dovenskab. Naar han havde et Klaver at fantasere paa, kunde han drive Dagen hen med at spille, uden at det dog førte ham saa vidt, at han blev til noget som Kunstner. Han manglede ganske Udholdenhed, ogsaa paa det erotiske Omraade blev han hurtigt fanget og lige saa hurtigt trættet. Da han endelig forlovede sig, var det med en "Kvinde af Folket" - han fortalte selv smilende, at "Sviger-mama" gik med Natkappe og Slæber paa Gaden og købte Fløde i en Kop -

sørgede Familien hurtigst muligt for at faa den hævet og ham sendt til Paris i 1876, hvor han kom paa et stort Klaverværksted hos en dansk Mand. Et Par Aar senere vendte han hjem igen og levede nu af at stemme Klaverer og spille for Foreninger og private ved festlige Lejligheder. Det passede for hans lette og lyse Sind og gav ham akkurat til det daglige Brød og et lille Værelse i Vandkunsten eller Loppetorvet, som det dengang hed.

I hele Familien kunde ikke tænkes et Selskab, Bal el.lign. uden at Onkel Teodor spillede til. Alle holdt af Teodor, den lette, smilende Sommerfugl. Børnene hang om ham, og de Vokens rystede paa Hovedet og sagde med kærlige, beklagende Miner: Han er saa god, den stakkels, kære Teodor. Men han bli'r jo aldrig til no'et.

Endelig i 1893 tog han sig lidt sammen og fik komponeret en Polka, som Dirigenten i Tivoli, Georg Lumbye, lovede at spille. Et Par Tusind Kroner havde han nylig arvet efter sin Far, men de stod fast i hans Svoger, Jerndorff-Jessens Villa, saa han kun fik Renterne, men hans Forhold var dog nu ganske gode.

Det kom derfor som Lyn fra klar Himmel, da Teodors Vært sendte følgende Brev: "Ærede Herre. Da jeg i Morges kom ind paa min Logerende, Hr. Dumont Hansens Værelse, fandt jeg ham død. Han havde hængt sig paa Dørstolpen....."

En lille Bladnotits i Anledning af Teodors Komposition "Sommerfuglene", der blev spillet i Tivolis Koncertsal den Sommer, han døde i Maj, følger her:

Sommerfuglene.

I disse Aftener hører Publikum ovennævnte Polka i Koncertsalen i Tivoli. Yndefuldt og indsmigrende flyver Tonerne ud i Rummet som lette Sommerfugle, trænge ind i Hjertet, og vække Minder fra den barske Vintertid, Minder om Ballivets Glæder.

Komponisten Dumont Hansen, hvis Liv blev kort som Sommerfuglens,

kendes kun af faa. Han var Instrumentmager, men ernærede sig dog mest ved Pianofortestemning. Uden nogen egentlig Uddannelse i Klaverespil kunde han spille alt, hvad han hørte; helst fantaserede han dog paa egen Haand, og der var da noget over hans Spil, noget Følt og Melankolsk, som maatte røre de indre Strengene i en. For et Par Maaneder siden var han hoo mig for at stemme, og han talte da om det Fremskridt han havde gjort, - Georg Lumbye havde nemlig lovet ham at spille en af hans Kompositioner, og det syntes at være et lille Lyspunkt i hans ellers lidt kummerfulde og trange Tilværelse.

Ja, han glædede sig som et Barn til nu i Sommer at faa sin Komposition at høre i sit kære Tivoli. Han naaede dog ikke denne Lykke. Kampen for Tilværelsen havde tynget ham for stærkt, og inden Pinsedagens Sol var gaaet ned, havde han gjort Ende paa sit brydsomme Liv. Han var for stolt til at kunne bede om Hjælp. Med "Sommerfuglene" har Dumont Hansen givet os et kært, lyst Minde.

M.I.

Det er en Fejltagelse, at Teodor døde af økonomiske Sorger, i April havde han 670 Kr. tilbage. Snarere har det været en Kærlighedshistorie, som har deprimeret ham. Der fandtes nemlig i hans Skuffe Ud-kast til et Frierbrev til en ung Pige i en Blomsterforretning. Hans gammel-dags redelige Maade at tilbyde Pigen Haand og Hjerte paa, idet han udførligt gør Rede for sig selv og hele sin Families Medlemmer, er rørende. Forresten har Tanken om at gifte sig stadig spøgt i hans Tanker, for der fandtes ogsaa i hans Gemmer Svar paa en Agteskabsannonce, han aabenbart har haft i Avisen. Saa stakkels Teodor har vel lidt under sine erotiske Længsler og var nu ogsaa i den Alder (42), da han trængte til at danne et Hjem selv. Saa det har snarere været Ensomhedsfølelse

og Skuffelse, der har drevet ham i Døden.

For at man kan faa et lille Begreb om Teodor og det Syn, hans nærmeste havde paa ham, afskrives her et Par Breve fra hans Bror, mens Teodor var i Paris.

- - - - -

Brev 1.

København d. 11. Maj 1877.

Min kjære Broder.

Dette Brev er nærmest for at lykønske dig i Anledn. af din Fødselsdag. Far var hos os i Aftes og meget bedrøvet over dit sidste Brev i Søndags, hvori du skriver, at det gaar tilbage for dig. Det gør os alle meget ondt; vi er bange for, at du er for hastig til at blive kjed af alting. Du havde det jo egentlig godt hos Skaussen og lærte dog noget; var det ikke en Fejl, at du ikke blev der, min Ven? Her i Landet er Forholdene for Tiden aldeles fortvivlende; der gaar Masser af Arbejdere ledige, navnlig alle Socialister, ingen Mester vil have dem. Lieutenant Carlsen har en Broder, et rigtigt flinkt Menneske, som var hos Burmeister og Wain; men da Tiderne blev daarlige, blev han straks afskediget og kan p.G.a. sine Meninger ikke faa Arbejde nogetsteds; nu har han maatte drage til Amerika.

Jeg forstaar ikke, at du under disse sørgelige Næringsforhold tænker paa at tage hjem; bliv endelig hvor du er; værre end her kan det ikke være. Sophus er tilligemed alle sine Kammerater afskediget. - Philip, som jo var hos en Manufakturhandler paa Købmagergade, ligger nu ledig her i Byen, da Handlen blev ophævet. Det er sørgeligt med ham; hans Forlovede har vist sig at være et i alle Maader daarligt Fruentimmer; men hun hænger jo paa ham som en Burre, ellers kunde Familien dog maaske nok faa ham til at hæve det Forhold. Jeg haaber, at du fremdeles holder dig mine Raad efterrettelige og aldrig indlader dig i noget som helst Kæresteforhold; naar du først er forlovet, anser jeg dig for aldeles fortabt. Saadan som du nu engang er beskaffen, med det at du bliver kjed af alt, kan der ikke tænkes nogen forfærdeligere Ulykke end at binde dig til en Pige.

.....
.....

Med vore kjærligste Hilsner
Din hengivne Broder Gustav.

Brev 2.

Sorø d. 5. Juli 1877.

Kjære Broder.

Jeg skriver dig dette Brev fra Sorø, hvor jeg i Aar tilbringer min Sommerferie. De 3 ældste Børn er med mig, vor yngste lille Dreng ligger desværre meget syg af Skarlagensfeber hjemme i Kannikestræde.

Med Guds Hjælp kommer han sig maaske, men endnu er der aldeles intet Tegn til Bedring. Naar ikke denne Sygdom var kommen i Vejen, vilde Ferien naturligvis have været lysteligere end den er nu; her er jo saa yndigt i denne fredelige, stille Klosterby med de dejlige Skove og den smukke Sø. Jeg færdes meget i Egnen, helst dog paa de smukke Landeveje, som tæt uden for Byen gaar til alle Verdenhjørner. Mod Nord forbi Munkbjergby til Holbæk, mod Syd og Vest til Slagelse, mod Øst til Ringsted. Særlig tiltaler mig navnlig den brede, prægtige Vej til Ringsted, tæt beplantet paa begge Sider med ældgamle Lindetræer, som deres mægtige Kroner dække over hele Vejen, saa man gaar i kjølige Skygger under et tæt Løvtag. Ved denne Vej ligger ogsaa "Krebshuset", en Kro, der i gamle Dage før Jernbanens Tid, dengang da Dagvogne og Diligence dannede den eneste Forbindelse mellem København og Korsør, var den vigtigste Kro paa hele den lange Postroute. Lidt over for Krebshuset danner Vejen en hyggelig Runddel med to Rækker Linde og under er der køligt Grønsvar. Paa denne Plet, som fordum var Holdeplads for det kongelige Vogntog med Lakaier og Følge, naar Majestæterne vare paa Rejse og holdt Rast i "Krebshuset", er der nu tomt og stille, og intet minder mere om fordums Dages Velmagt. Men ligesom mine Tanker - saadan som jeg nu engang er - helst dvæle ved Erindringerne, saaledes søger jeg altid gerne Hvile paa denne lille Plet, hvor jeg har Udsigt til Sø og Skov og Landsbyer som Bjernede og Slaglille og flere, der engang var vigtigere end nu og stadig besynges i de gamle Kampeviser.

Fra Veronique hører vi sjældent, vi kommer aldrig sammen. Vigand er i disse Dage bleven Ridder af Danebrog. Philip tænker paa at etablere sig. Vorherre maa vide, hvordan det skal gaa, han har kun Gæld at begynde med. Hans Kjæreste, Nanny, kan han ikke blive af med, det er slemt nok. Abraham, vor Fætter, er i denne Tid oppe til Examen for at blive Student ..... o.s.v.

Din kjærlige Broder Gustav.

P.S. Jeg har faaet Efterretning om, at Abraham har maattet forlade Examen og altsaa ikke bliver Student i Aar.

Agnes var den yngste af min Faders Søsken. Hun blev født 8. August 1857 og var saaledes 17 Aar yngre end sin Broder Gustav. Hun var en køn og meget forkælet lille Pige, der vistnok fik sin Vilje i et og alt, da Bedstemor paa det Tidspunkt var blevet træt af at opdrage Børn; og da hun kom saa sent, var hun en Slags Legetøj for sin Moder, der efterhaanden maatte sige Farvel til sine ældre Børn, der drog som gifte fra Hjemmet. Kun 16 Aar gammel mistede Agnes sin Moder; og da hun havde et ujævnt og i høj Grad nervøst Temperament, var det ikke let for hende at blive ene tilbage med en gammel gnaven Far og en ung Broder.

I 1876 kom Agnes til Jylland som Lærerinde for Børnene paa et Gods. Her lærte hun en ung Mand at kende, han forelskede sig i den kenne, lidt kokette lille Københavnerinde, og det førte til Forlovelse mellem hende og Løjtnant Henrik Nonboe.

I Vinteren 77-78 kom Agnes tilbage til København for at tage Kommunelærerindeexamen. Hun kom jævnlige med sin Kæreste hos os, og han var i høj Grad paaskønnet af os Børn, da han gik i en straalende Uniform og forresten var en venlig ung Mand. I Begyndelsen af Forlovelsen var Agnes vistnok glad for ham, gav høje Glædeshyl for Brev fra ham, men senere græd og skændtes hun altid med Nonboe, og det endte da ogsaa med, at Forlovelsen blev hævet. Hun fik sin Lærerindeeksamen, som vistnok dengang kun tog et Aar, og saa fik hun igen Plads som Lærerinde hos en Præst i Øster Allinge ved Randers.

Hun blev imidlertid atter forlovet, denne Gang med en ung Seminarist, Peter Jerndorff-Jessen, som var Huslærer paa en Gaard i Nærheden. P.J.Jessen var meget stille, men havde et lunt Humør og en rar hæderlig Karakter; han var desuden ordentlig og sparsommelig. Da han havde faaet fast Ansættelse ved det frederiksbergske Skolevæsen, giftede de sig og fik en lille hyggelig Lejlighed paa Mønstersvej. Hun underviste ikke, men passede sit Hjem og fik i 1887 en lille Pige, Ellen, som efterfulgtes af Inger, Betty og Veronique. Først i 1900 fik hun en Dreng Peter Viggo. Men hun fik Lungebetændelse og døde 30. April 1901, saa Peter husker intet om sin Mor. ----- P.Jerndorff-Jessen giftede sig faa Aar efter med sin Husbestyrerinde Lucie Tauber, Datter af Zoologen Professor T., og hun blev en god Mor for Børnene ----- dog var det nærmest de smaa, som ikke kunde huske deres egen Mor og som derfor sluttede sig nærmest til hende.

Fordi baade Agnes og J-Jessen var sparsommelige og ordentlige,

kunde de, faa Aar efter at de var blevet gift, købe sig en Villa med Have paa Dronningensvej. J-Jessen hjalp meget paa sine Indtægter ved at oversætte fra Engelsk til Dansk. Han oversatte alle Rider-Haggards Romaner. Snart fik han ogsaa fast Arbejde som Oversætter ved Allers "Familie Journalen". Hver eneste Dag, ogsaa i Sommerferien, sad han og oversatte Time efter Time. Han samlede sig en helt pæn Formue ved denne Flid. Desuden steg han ogsaa ad Skolerangstigen, blev Overlærer og senere Skoleinspektør og var i denne Stilling meget afholdt af Personalet. Han glædede sig til at nyde sin Formue og sit Otium, naar han faldt for Aldersgrænsen. Men ak.- Paa Overretssagfører Lauritz Heines Tilskyn- delse satte han sine Penge i et meget usikkert Foretagende, "Internatio- nale", som Heine var i Bestyrelsen for. Det var vist et Handelsselskab, det revnede en skønne Dag med et Knald og rev mange forhen velhavende Mænd med sig, saa de blev aldeles forarmede. Ogsaa Heine mistede Stør- stedelen af sin Formue. Men Jerndorff-Jessen mistede alle de Penge, han ved et langt Livs Sparsommelighed og Flid havde samlet Øre for Øre. Jeg har aldrig hørt ham beklage sig med et bittert Ord om denne lille Tra- gedie.

Vi vil nu se lidt paa Johan-Jørgens og Marietta Basse's Hjem. Dette Hjem laa paa Hjørnet af Torvet og Adelstræde, der hvor nu den ka- tolske Kirke er bygget. Indgangen var fra Strædet; mens de to Dagligstu- ers Vinduer vendte ud mod Torvet, saa at man derfra havde en meget køn og livlig Udsigt. Det var en gammel enetages Gaard, hvor der over Porten i Egebjælken var skaaret Ordene:

"Kaster al Eders Sorg paa Herren. Og han skal forsørge Eder."
Christiane blev født som den ældste af den store Børneflokk i Aaret 1837, 20.Aug., da hendes Mor var 19 Aar.

Forældrene var paa den Tid meget velstillede. Johan Jørgens Forretning gik udmærket, og hans unge Kone morede sig med at pynte den lille "Dukke", hun havde sat i Verden. Hun og hendes lidt yngre Bror Emanuel (Jørgens Farfar - lille Bebs's Oldefar) legede dejligt sammen og følte sig altid - Livet igennem - nærmere knyttet til hinanden end til de andre yngre Søkende. Og det skønt Christiane kun var 3 Aar, da hendes næstældste Bror blev født. Hendes første tydelige Barndomsminde var denne lille Broder Gustavs Daab og den Højtidelighed, som blev fejret i Kirken og i Hjemmet. Hun stod i Koret ved Siden af Gudmoderen og kikkede igennem Jerngitteret.

Børnene havde en Barnepige, som hed Gertrud. Hver Eftermiddag spadserede hun med Børnene ud paa Kirkegaarden, hvor de legede mellem Grave-
ne og spiste deres medbragte Smørrebrød. Engang var Gertrud imidlertid gaaet ind i Slotshaven med Børnene; og der mødte de Prins Frederiks (senere Fr.7's) Gemalinde, Prinsesse Mariane af Meclenborg-Strelitz, som standsede og beundrede den smukke lille Gustav i Barnevognen. Prinsessen gjorde et dybt Indtryk paa Christiane - ung og smuk var Prinsessen i blegrødt Silke med hvidt Flor over. Som bekendt varede Prinsesse Marianes Ægteskab med Prinsen kun kort (1841-46) og var ulykkeligt; saa det blev ophævet. Christiane hørte i sin Barndom forskellige Træk om den Behandling, den raa Prins udsatte hende for. Han kom f.Eks. hjem fra Jagten med sine Soldebrødre og smed i deres Nærværelse sine mudrede Støvleben op i Prinsessens gule Silkeskød og raabte:

"Naa, kan du saa trække Støvlerne af din Mand, Mariane".

Prinsesse Mariane havde Digteren Chr. Winther som Lærer i Dansk; og selvfølgelig forelskede han sig i sin skønne, fornemme Elev. Da han en Dag knælende for hende erklærede hende sin Beundring, kom Prins Frederik brasende ind. Den forelskede Digter - heraus!!! Men mange Aar hævnedes

Chr. Winther sig paa Kong Frederik 7. ved i sit Digt "Hjortens Flugt" at give et Billede af Kongens Forhold til den yndige Gemalinde og ----- den ædle Sanger. Kong Erik af Pommern, Dronning Filippa og Folmer Sanger, - det er Frederik den 7., Prinsesse Mariane og Chr. Winther.

Johan Jørgen kom til at eje en stor Bondegaard, "Bolbrogaarden", i Nærheden af Odense. Hvordan han kom til denne Gaard, han, som ikke var Landmand, ved jeg ikke. Men jeg tænker mig, at han i sin Virksomhed som Prokurator kan være bleven nødt til at overtage Gaarden, hvis dens Ejer ikke har kunnet betale. For Børnene var det et herligt Liv. Hele Sommeren tilbragte de med deres Mor og Bedstemor paa Bolbrogaarden; der lærte de Livet i Naturen rigtig at kende.

Da Krigen 1848-50 brød ud, maatte Bestyreren og Karlene fra Bolbrogaarden, og Gaarden forvoldte Bedstefar store Tab, og da Krigen var forbi, og Tiderne mindre gode, solgte han Gaarden og led et økonomisk Knæk, han aldrig forvandt. Forretningen trivedes ikke saa godt; og alle de politiske Rørelser, som greb Sindene i disse Aaringer, optog ogsaa den demokratisk sindede Johan Jørgen. Han var blevet valgt som Stænderdeputeret for Odense til den raadgivende Stænderforsamling i Roskilde. Dette interesserede ham, der ofte havde været forarget over den megen Uret, de smaa i Samfundet var Genstand for. Men hans politiske Interesser tog vistnok hans Tid og Tanker for meget fra Sagførerervirksomheden, som han skulde leve af.

Og det blev efterhaanden mange Munde, der skulde mættes.

I 1841 fødtes Sønnen Vigand Andreas Falbe-Hansen, der skulde blive den, der rent verdslig set skulde drive det videst. Som Barn var han imidlertid baade korporligt og aandeligt talt lidt tykhovedet. Engang da hans Bolt var trillet bag Kakkellovnen og han stak sit Hoved ind mellem den og Væggen, blev det siddende fast, og en Murer maatte hentes til at

rive Kakkelovnen ned for at faa Hovedet befriet. I Skolen var baade han og hans to ældre Brødre kun meget maadelige Elever. Men de var overordentlige Spilopmagere, og derfor har den meget konservative Terpeanstalt, som de som voksne beskyldte Odense Latinskole for at være, vel heller ikke været egnet til at vække deres Interesse. Det var en unyttig Opremsning af Aarstal, grammatiske Regler og for Naturhistoriens Vedkommende en Opstilling af Systemer og Skemaer, der gav Børnene Afsmag for Dyr og Planter.

Emanuel, der vist var den bedst begavede af Drengene, kom ud af Skolen uden at have taget Studentereksamen og blev derfor kun "dansk Jurist" d.v.s. Examinatus juris uden Latin, en Eksamen han klarede stolt, idet han i Juni 1860 bestod den med første Karakter. Havde hans Rektor ikke været paa Nakken for hans Dovenskab og Drengestreger, var han sikkert blevet Student, og hans Kariére var rimeligvis blevet en anden.

Den 4ældste Søn var Gotthilf Barkmann Hansen, der var opkaldt efter sin Fars første Principal, Byskriver Justiterraad Barkmann. Som Voksen forandrede han dog sit Efternavn til Falbe-Hansen for at hedde som sine ældre Brødre. Sit lidt mærkelige Fornavn fik han, fordi hans Mor var ved at sætte sit Liv til ved hans Fødsel; men "Gud hjalp", saa hun kom levende fra Foretagendet. Han var efter eget Sigende den vildeste og værste Spilopmager af Børnene. Naturligvis var han luddoven i Skolen, men praktisk anlagt og forresten en rigtig Filur. Som ganske lille Dreng stillede han sig gerne op ad sin Mors Damebekendte, som kom paa Besøg, og tiggede Smaaskillinger. Det blev ham paa det strengeste forbudt af Forældrene. En Dag da Søstrenes Skolebestyrerinde og Moderens Veninde, Madame Unna, var paa Besøg, satte han sig paa en Skammel ved Siden af hende, saa lidt efter spørgende op paa hende og

sagde: "Hva' behar'?" "Jeg talte ikke til dig, min Dreng." Lidt efter igen: "Sagde du noget, Madame Unna?" "Nej, hvad skulde jeg vel sige, min lille Ven?" "Aa, jeg syntes bare, du spurgte, om jeg vilde ha' en Skilling."

Gotthilf blev ogsaa den, der fik samlet de fleste "Skillinger", og det ved sin store praktiske Dygtighed og overordentlige Flid. Ved sin Død efterlod han sig en Formue paa 1800000 Kr. Da hans Enke døde ved Nytaarstid 1934, en halv Snes Aar efter sin Mand, regnede der en sand "Guldstrøm" over en stor Del af Familien. Foruden at Ægteparrets Adoptivdatter Ida, gift med Baron Holger Rosenkrantz til Sophiendal, selvfølgelig arvede Hovedparten af Formuen, saa havde Gotthilf og Anna i deres Testamente betænkt de fleste af deres Søkendebørn, saaledes at alle de ugifte Piger fik 30.000 og de gifte 20.000 hver, og det baade paa Onkels og Tantes Side.

Men et Uglespil og en Drillepind var "Gotte" alle Dage. Som Dreng gik han med sine Kammerater ind til Konditoren og stak sin Pegefinger lige midt i Syltetøjs- eller Cremeklatten i Kagerne og spurgte: "Hvad koster den? Og hvad koster den? Nej, det er mig for dyrt." Og i mange Tilfælde gav den forbløffede Bagerjomfru ham saa Kagerne for hvad han bød, da de jo nu alligevel var usælgelige.

Naturligvis var han heller ikke flink i Skolen; og da han skulde konfirmeres, blev han sendt op til Pastor Voetmanns i Norup i Nordjylland. Præstekonen her var hans Mors Kusine Tante "Ciska".

Her følte han sig i Begyndelsen meget ulykkelig hos den strikse Præst, den stille Præstekone og de to landlige Smaapiger, Kirstine og Franciska. Men en Dag fik han Anledning til at vise sig som en Helt. Han standsede en løbsk Hest eller lignende Bedrift, hvorved han brækkede Armen. Han blev da plejet med stor Omhu af Tante Ciska, og Præstefamilien henlagde deres Maaltider til hans Loftskammer, for at han ikke

skulde kede sig. Da kom han til at elske dem alle og følte sig fra da af glad for at være der.

Han var meget fingernem og sad en Dag og klippede Papirødder til den lille Franciska. Af kulørt Papir og ved Hjælp af Pen og Blæk lavede han de nydeligste Dukkekjoler. Man havde i hans Hjem og i Præstegaarden forgæves spekuleret paa, hvad Gotte egentlig skulde sættes til, naar han var bleven konfirmeret; nu vidste Præsten det. "Du skal i Manufakturhandlerløse, lille Gotte; for du forstaar dig paa Dameklæder". Og Gotte kom til Manufakturhandlen. Dog blev det Herreklæder og Skråderartikler, som gjorde ham til en rig Mand. Hans store Klædeforretning i Randers er nu et Aktieselskab, hvor hans Brodersøn (Emanuel's Søn) Just Falbe-Hansen er Direkter.

Vigand var imidlertid blevet Student og skulde til København for at kaste sig over Studiet af et nyt Fag, som lige var blevet indført ved Universitetet, nemlig Statsøkonomi.

Vigand fik en meget lille Sum Penge af sin Far til at begynde med. Senere maatte han saa ved Undervisning eller andet Arbejde skaffe sig til Livets Underhold. Hans gamle Bedstemor Basse gav ham en smuk Sølv-sukkerskaal, som hun havde fra sit Hjem; den kunde han pantsætte, hvis han kom i Forlegenhed. Det gjorde han selvfølgelig, og Sølvskaalen kom paa Assistenthuset. Desværre fik han den aldrig indløst, saa den gik tabt for Familien.

Da Krigen brød ud igen i 1864, maatte Vigand af Sted som Soldat. Han kom i Slag, og en Kugle ramte ham. Han styrtede om som død og blev samlet ind med de andre faldne. Det havde imidlertid kun været en dyb Besvimelse, hvoraf han om Natten vaagnede op og saa sig til sin Forførelse ligge iblandt en Bunke døde Soldater i en Kirke. Kuglen var prelet af paa hans Uhr, og han var ganske uskadt. Han fik den slesvighol-

stenske Soldat, som holdt Vagt ved Kirken, raabt an og fik ham overtalt til at sende hans Forældre i Odense en Meddelelse om, at han levede. De, som troede ham død, blev jo lykkelige over Slesvigholstenerens Brev, selv om det indeholdt grove Forbandelser over alle Danske.

Men Vigand blev som Fange slæbt gennem hele Tyskland til det sydlige Schlesien, hvor alle Fangerne blev indkvarteret i Kassematter ved Fæstningen Kosel. De arme Fanger plagedes forfærdeligt af Lus og fik ogsaa kun knapt med Mad. De blev senere ført til Østrig, hvor man nærmest behandlede dem som Gæster og sørgede udmærket for deres Forplejning. De blev ført opad Donau til Byen Krems, i hvis nye, prægtige Kaserne de blev indkvarterede tillige med et italiensk Regiment. Her havde de det udmærket. Det viste sig, at de italienske Soldater var fulde af Lopper; men det havde den behagelige Virkning, at i Løbet af faa Dage var de danske Soldaters Lus totalt forsvundne, Lopperne havde spist dem. Det var, sagde Soldaterne, "de ungarske Husarer", som havde ødelagt det "tyske Infanteri".

Da den sørgelige Fred var blevet sluttet i Wien 1864, slap han fri. Hans Klæder var imidlertid kommet i en ynkelig Forfatning, end ikke Skjorten havde han paa Kroppen. Heldigvis kom en barmhjertig Dame paa en Banegaard, hvor Fangetoget standsede, og forærede ham en Skjorte.

I en tung og trist Tid maatte den fattige Student saa genoptage sin Læsning. Mangen Gang sultede han, saa han blev syg deraf; men der kom bedre Tider; han fik Arbejde som Timelærer ved en Skole og læste ved Siden af med saa megen Flid, at han fik en udmærket Eksamen. En Tid blev han manuduceret i Jura af sin Fætter Gustav.

Han blev forlovet med sin Kusine, Veronique Dumont Hansen, fik Arbejde i statistisk Bureau, giftede sig i 1870, blev Professor i Stats-

videnskab og var en fremragende klar Lærer. Det kan sommetider være nyttigt at have Erfaring for, hvordan noget ikke skal være. Latinskolen havde været ham et afskrækkende Exempel.

Hans lidt ældre Bror Gustav var i København som Elev i Botanisk Have, og det var Meningen, at han skulde tage botanisk Gartnereksamen, saa han eventuelt kunde opnaa en fast Stilling. Men Hang til Fornøjelser, Dans og Fester tog paa hans Kræfter og Energi. Han opnaaede vistnok at faa Eksamen, men en Lungetuberkulose, som han havde paadraget sig, svækkede ham stærkt, og han maatte tage hjem til Odense, hvor han fik en lille Blomsterforretning, men han døde (1863) inden den endnu var oparbejdet.

Albert var som de andre Drengene en køn Fyr; men det boglige har nok ikke ligget for ham; derimod havde han arvet sin Fars Tegnetalent og blev derfor sat i Malerlære. Hans Talent var ikke stort nok til at gøre ham til Kunstner, men han var vistnok en ganske flink Dekorationsmaler. Som ung Mand rejste han til Amerika og opholdt sig der i forskellige Byer, hvor han kunde finde Arbejde. Da Vigand som ung Professor havde faaet Rejsestipendium til Amerika, traf han i New York sammen med sin Bror Albert.

Men stakkels Albert har vist ikke haft nogen videre standhaftig Karakter. Han kom i med daarlige Kvinder. Det kostede ham Helbredet. Smittet af venerisk Syge blev han indlagt paa et Hospital i New York og til sidst gennem den danske Konsul hjemsendt til København i Midten af 70erne.

Jeg husker tydeligt med hvilken Spænding vi Børn imødesaa denne "Onkel Albert fra Amerika". Han var morsom, syntes vi, for han talte mere engelsk end Dansk og sad saa mærkeligt til Bords. Hvergang han var færdig med en Ret, skubbede han Tallerkenen midt ind paa Bordet;

Bedstemor og Mor rettede paa ham; saa sagde han: "Well". og trak atter Tallerkenen til sig. Det gjorde Indtryk paa os og forbavsede os en Søndag Middag, kort efter han var kommet hjem, da hele Familien med Bedstemor, Onkler og Tanter var samlede hos os i Kannikestræde, at de alle sad saa tavse og saa bedrøvede ud, mens Onkel Albert snakkede og lo uafbrudt. Vi forstod ikke, hvad han sagde, fordi han blandede Sprogene, men han var jo saa lystig, hvorfor lo de andre dog ikke med? Hvorfor var de saa højtidelige? Det var fordi Onkel Albert var sindsyg; og det var han blevet af at male Kirkelofter, hvorved han maatte bøje sin Nakke saa langt tilbage, at hans Forstand tog Skade af det, forklarede Mor senere. Og mens han var syg paa Hospitalet, var den "Dame", han havde boet hos, rendt sin Vej med hans Penge, men han var saa glad som sindsyg. Faa Dage efter sin Hjemkomst fra Amerika blev han bragt til St. Hans Hospital. Nogle faa Maaneder efter døde han.

Det var vist imellem Albert og Ida, at der blev født to Drengene Frans og Christian, der døde som spæde. En lille Pige, Adele, der blev 5-6 Aar, var vist noget ældre end Albert; jeg ved intet om hendes korte Livsførelse.

Ida, hvis gammeltyske Navn betyder "den fortræffelige" eller "den meget vidende", opfyldte de Forhaabninger, man aabenbart har næret, da hun i Daaben fik det noget fordringsfulde Navn. Hun blev i høj Grad fortræffelig og uendelig meget vidende.

Hun var uden Sammenligning det betydeligste Skud paa Stammens Træ.

Ida blev født den 19. Febr. 1849. Allerede da hun var en 5-6 Aar, fulgte hun interesseret Diskussioner og politiske Artikler i "Fyens Stiftstidende". Hvor meget hun forstod deraf, kan jeg ikke svare for; men at hun gav sig i Kast med at studere dem, viser, hvilket opvakt og livligt Barn, hun tidligt viste sig at være.

Hun var 12 Aar yngre end sin ældste Søster Christiane, med hvem hun delte Soveværelse. Naar de om Aftenen var kommet i Seng, fortalte Christiane sin lille Søster et Kapitel af Alex.Dumas's "Greven af Monte Christo", saaledes at de efterhaanden kom igennem hele den omfangsrige Roman. Ida naaede vist aldrig selv at læse denne verdensberømte Knaldroman; men Søsterens livfulde Fremstilling af den, gjorde et saadant Indtryk paa hende, at hun endnu som gammel huskede Enkelthederne i den.

Ida var ret musikalsk. Foruden alm. Skolefag underviste hun ogsaa i Musik, og hun har komponeret Melodi til Salmen "Dig vil jeg elske, du min Styrke". Denne Komposition blev vistnok optaget i Berggrens Melodier til vore Kirkesalmer. I Foraaret 1865-66 gennemgik Ida et Kursus hos Frk.Zahle i København, og derefter blev hun Lærerinde hos Pastor Crones i Herrested fra 66 til 1872.

Imidlertid var hun blevet stærkt grebet af den grundtvigske Retning inden for Kirken og nærede Planer om at rejse til Amerika og virke i Grundtvigs Aand blandt Skandinaverne i U.S.A.. Man forstaar, at det netop havde været noget for hende at være med til at oparbejde et saadant Aands- og Kulturværk blandt de mange udvandrede i det nye Land.

Med denne Plan for Øje tog hun til København i 1872 for at studere Musik hos den ansete Pianist Neubert.

Hvad der fik hende til at opgive Amerikarejsen, vides ikke, men i 1873 forlod hun igen Kbhvn. for at blive Lærerinde for Pastor Clausens Børn i Ryslinge. Hun blev der kun et Aar, hvorefter hun kom til Provst Schousboes i Høje Taastrup, hvor hun var Lærerinde for de yngre Børn fra 1874-76. Derefter rejste hun til København for at tage Kommune-lærerindeexamen, der dengang kunde tages paa 1 Aar (nu 4 Aar). Hun bestod naturligvis med Udmærkelse i 1877. Derpaa foretog hun en Rejse til Tyskland og Schweits.

I 1882 tog hun Studentereksamen med Udmærkelse. Hun var blandt de faa første kvindelige Studenter her i Landet.

Mens hun læste til Artium, boede hun hos sin ældste Søster og Svo-ger i St.Kannikestr. 15, II. Sal. Hun havde de to Værelser paa Kvisten, og Børnene forstyrrede hende meget i hendes lille interessante Rige der-
oppe, hvad hun dog ingenlunde bebrejdede dem. Der var altid noget mær-
keligt og interessant. Paa Skrivebordet stod et rødt Glas med "Gaasepen-
ne", disse forældede Skriverskaber, som hun lærte Børnene at spidse
med Pennekniv. Paa Væggen hang et stort Billede af en kæn Mand med en
usædvanlig høj Pande. "Mosters Mand", kaldte Børnene ham og troede fuldt
og fast, at hun var Enke efter ham. Langt senere opdagede de, at det
var ----- Shakespeare.

I 1883 tog hun Filosofikum.

Det var i de første Aar af 80erne, at hun sammen med Blicher-Han-
sen og hans Kone oprettede Vældegaards Højskole i Gentofte. Paa Jern-
baneturene mellem Kbhvn. og Gentofte, paa Jageri fra Skoler til Hjem
(hun boede dengang i en Kvistlejlighed i Vestervoldgade) forsøgte hun at
passe sin Mave og blev syg af Blindtarmsbetændelse. De nu saa alm. Blind-
tarmsoperationer kendtes dengang ikke endnu. Hun kom ikke paa Hospital,
men laa hjemme.

Det var en stor Lykke for hende, at hun nylig havde lært Elisabeth
Grundtvig - en Sønnedatter af Digteren - at kende, og at denne var flyt-
tet sammen med hende.

I flere Aar var Ida syg og sengeliggende og blev plejet med Kærlig-
hed og uendelig Opofrelse af Elise Grundtvig. Om dette ikke havde været
Tilfældet, vilde Ida næppe være kommet levende gennem disse Sygdomsaar.
Man forsøgte tilsidst en Operation, som vel maa siges at lykkes, da hun
ikke døde; men rigtig rask blev hun aldrig siden; Lægerne aabnede for

Blindtarmen ved at brænde et Hul paa Maveen med ulæsket Kalk, og det uden at bedøve Patientten.

Imidlertid var Ida og E.G. flyttet ud i en Villalejlighed paa Hortensiaavej 5. Her arbejdede den syge trods Kamp mod Smerter og meget smaa Kaar paa at opnaa Magistergraden for en Afhandling over nordisk Litteratur. Hun tog den i 1890; en af Universitetets Professorer sagde: "Dersom det havde været en Doktordisputats, var den blevet antaget som saadan".

Efterhaanden bedredes hendes Helbred noget; men helt rask blev hun aldrig. Hvad vilde hun ikke kunne have naaet med et godt Helbred.

I 1892 blev hun Censor (statsansat) ved Seminarieexamen ved alle Landets Skoler og Seminarier. Hvad hun derigennem kom til at betyde for hele Lærerstanden i Landet, vil kunne læses i Bladet "Bog og Naal" for Januar 1915, hvor senere Undervisningsminister, Seminarieførstander J. Byskov bl.a. skriver: "Naar Danskundervisningen paa Seminarierne nu er bedre, end den var for 20 Aar siden, er Æren derfor en væsentlig Del Frøken Ida Falbe-Hansen."

Det var meget vanskeligt for hende, at passe disse aarlige Censorrejser Landet rundt, da hendes Nerver og øvrige Fysik pludselig kunde svigte. Altid var hendes elendige Helbred en Hindring for at kunne passe det daglige Arbejde og en rigere Udfoldelse af disse ganske sjældne Evner.

Hun var i 1895 blevet Lærer i Dansk og Svensk ved Statens Lærerhøjskole, som dengang blev ledet af Professor Hans Olrik. Saalænge hendes Helbred - omend med store Vanskeligheder, tillod hende at passe dette Arbejde, var hun ogsaa her til stor og betydningsfuld Udvikling for den danske Lærerstand. Det er navnlig hende, det skyldes, at Svensk blev Skolefag her i Danmark. Hun udgav i 1912 en "Svensk-Dansk Ordbog".

Sammen med Elisabeth Grundtvig oversatte hun Selma Lagerlöfs Værker og har i det hele gjort overordentlig meget for Kendskabet til den svenske Litteratur her i Landet, hvorfor hun ogsaa i 1915 af den svenske Konge modtog en svensk Guldmedalje: "Litteris et artibus". Kort i Forvejen havde hun ved sin Afsked fra Lærerhøjskolen 1915 modtaget Fortjenstmedaljen i Guld af den danske Konge. Efter 20 Aars Arbejde ved Lærerhøjskolen blev hun nødt til at tage sin Afsked derfra, da en tiltagende Lamhed, som udgik fra Rygmarven og efterhaanden fuldstændig misdannede hendes Lemmer, saa hun hverken kunde bruge Arme eller Ben, umuliggjorde al Virksomhed uden for Hjemmet.

I Anledning af den Hædersbevisning, som blev hende til Del ved de to Fortjenstmedaljer, blev der af mange, baade kendte og ukendte Personligheder, skrevet om hende i Landets Blade. Jeg henviser derfor til disse Artikler, som jeg vedlægger som Bilag til dette. Disse fremmede Menneskers Dom vil sikkert bedre kunne overbevise Slægtens yngre Medlemmer, som enten kun har haft et flygtigt eller slet intet Kendskab til hende, om at det er rigtigt, hvad her siges: hun var det betydeligste Skud paa Slægtstræets Stamme.

I Aarene 1914-15 begyndte Lammelsen at pine hende saa føleligt, at det knob med at gaa. Hun elskede at gaa lange Ture, især naar hendes Nerver gjorde Arbejdet svært; og det var ikke kedeligt at være hendes Ledsager paa disse Ture. Den Sommer, Verdenskrigen udbrød, boede hun i Fredensborg. Hun klagede her meget over Fornemmelser i det ene Ben, og det hindrede hende svært i at trave omkring i Naturen. Efterhaanden som Sygdommen blev værre, blev hun fængslet til sin Stol og maatte nøjes med som Motion og Opmuntring at køres ud i Rullestol. Lige til sin Død, 23. September 1922, var hun udadtil et Vrag, der sad støttet af Puder i en Lønestol og maatte hjælpes med alt. I sine Hænder holdt hun

en lille hvid Pølle, for at Fingrene, som krummede sig stærkt, ikke med Neglene skulde bore sig ind i Haanden. "Mine Dukker", kaldte hun disse Pøller. Alle de mange, som var stukket ind rundt om for at støtte hende og holde hende oprejst, havde hun givet Navne, f.Eks. "Knold og Tot", "Krølle og Fanny", o.s.v.

Det var forholdsvis sjældent, at hun beklagede sig eller blev ynkelig. Der var tværtimod i de 8 Aar, hun sad fængslet i sin Stol eller Seng, en festlig Nimbus om hende, der gjorde det til en ren Glæde at besøge hende. Det var ogsaa en meget stor Vennekreds, som i disse Aar stadig besøgte hende og gjorde sig Umage for at glæde hende med Gaver og Blomster. Fuld af Aand og Lune var hun-

Paa hendes Grav paa Frederiksberg Kirkegaard - nær ved Kirken - er af Venner og Elever rejst en stor Mindesten med en Portrætmedaljon af hende. Denne er forevrigt ikke noget kønt eller vellignende Billede af hendes fine, aandsaristokratiske Ansigt, der er forgrovet Gen-givelse af en Kunstner, som aldrig har set hende i levende Live, men kun et Fotografi.

- - - - -

Clara var født i November 1850. Hun var et smukt Barn; men i Skolen en Modsætning til Ida. Hun var ogsaa noget tung af Sind og blev af sine Sæskende beskyldt for at være "gnaven", dog kunde hun være meget vittig. Hun havde meget kvindeligt Ynde og var stærkt gouteret af det maskuline Element i Verden; naar Moderen sendte den lille Clara paa Indkøb, plejede hun formanende at sige: Husk nu lille Clara, at du ikke maa kysse Butikssvenden". Hertil svarede den lille: "Jamen Mor, naar han nu absolut vil?" -- Hun giftede sig med Emanuel Fleischer, Arkitekt. 10 Børn fødte hun ham, alle kønne og dygtige Mennesker. Hun døde 1888.

Philip blev født 1854. Ogsaa han var et smukt Barn, men blev

vist heller ikke noget Lys i Skolen; han var en temmelig vild Krabat.

Da hans gamle Mormor, Ernstine Basse, laa paa sit Dødsleje, hørte hun Philip raabe og støje ude i Gaarden. "Aa, hør, hvor den Dreng hyler op. Hvad skal der dog blive af ham, saa vild og ustadig han er", sagde hun. Men han blev baade en flittig og dygtig Mand og ---- hovedrig.

Ligesom sin Bror Gotthilf blev han sendt til sin Tante og Onkel Voetmann, der nu boede i Munkebjergby Præstegaard i Nærheden af Sorø, for af Onkelen at blive forberedt til Konfirmation. Derefter kom han i Manufakturhandlerlære i Odense.

Som Kommis i en stor Forretning i Aarhus lærte han en ung, koket og dygtig Ekspeditrice, Nanny Christensen at kende. Skønt hun var noget ældre end han, blev de gift, idet de hver aabnede sin Forretning paa Vesterbrogade, han en Manufakturhandel og hun en Modeforretning. Der fødtes to Sønner i dette Ægteskab: Ernst, som nu er en anset Handelsmand i Amerika, og Gunder, som er Grosserer i Kbhvn.

Disse Sønner har Navnet Worm Hansen.

Ægteskabet med Nanny var meget ulykkeligt og blev ophævet. Hun giftede sig senere med en anden, blev Enke og forfalden til Drik. Philip understøttede hende da i hendes Elendighed, da han altid har haft et kærligt Hjerte. Hun havde været ond og utro mod ham i deres korte Ægteskab.

I flere Aar var han saa alene og oparbejdede en indbringende Forretning, skønt han levede et temmeligt uregelmæssigt Liv.

Først da han blev gift med en Dame, der i flere Aar havde været en god Støtte i Forretningen, Jutta Baastrup, kom der mere Orden og Ro over hans Liv. Der er to Børn i dette Ægteskab: Karen, som er gift med sin Morbror, Trafikassistent Baastrup, som var Enkemand, da de blev

gift, og Jørgen, som er Dyrlæge paa Fyn.

Philip blev den længstlevende af den store Børneflokk, han døde i Eftersommeren 1937, fuld aandsfrisk.

Abraham (kaldet Abs) blev født 18. Juli 1857. Den Dag havde hans Far netop Besøg af en af sine meget gode Forretningsvenner, Justitsraad Clod. Derfor blev den lille Dreng opkaldt efter ham, saaledes at han kom til at hedde Abraham Clod Hansen. Han var et ualmindeligt elskværdigt Barn, en lille kærlig og venlig Dreng, som vandt alles Hjerter. Dette "Mennesketække" vedblev han hele Livet at have, og det kom ham til Gode i hans Praksis som Læge.

Det er næsten overflødig at bemærke, at Abraham heller ikke udmærkede sig som Skoledreng. Han blev ret sent Student og flyttede da med sin Mor, som Aaret før var blevet Enke, til København, hvor han gav sig til at studere Medicin. Men det tog ham mange Aar at blive Kandidat. En levende Interesse for Sport tog al hans Tid og Tanke i disse Aar. Det maa være underligt for Nutidens Ungdom at høre, at rationel Uøvelse af Legemskultur, Sportskampe etc., i Aarene 1870-80 var noget næsten ukendt.

"Abs", som han kaldtes, var blandt de første, som her i Landet stiftede Gymnastikforeninger af forskellig Slags. Han var en glimrende Fægter, Skøjteløber, Skytte, Rosportsmand o.s.v. Da han engang spurgte Redaktionen af et af vore større Dagblade, om man vilde optage en Artikel om Sport i Bladet, svarede man, at man ikke vidste, hvad "Sport" var for noget.

Saa kør og elskværdig en ung Mand som Abs blev hurtigt opdaget af velhavende og balgørende Familier i København; og skønt hans Mor slet ikke havde Raad til at holde Selskabelighed i sin lille Lejlighed i H.C.Andersensgade, saa hvirvledes Abs snart ind i Byens højere Sel-

skabsliv - glimrende Danser som han var. Hans kavalermæssige Væsen, udmærkede Talegaver og den Nimbus af flagrende Erotik, som omgav ham, undlod ikke at gøre ham yndet.

For at hans Moder kunde faa Raad til at leve nogenlunde, som hun var vant til, var hun nødt til at leje Værelser ud. Og her boede da et Aar eller flere en ung Pige, som gik paa kursus paa Frk. Zahles Skole. Det var Juliane Leifer fra Nykøbing paa Falster. Hun var Datter af Herredsfuldmechtig Leifer, der som ung Mand havde været paa Kontoret hos Abs's Far i Odense. Han havde her i Prokurator J.J.Hansens Hus lært sin senere Hustru at kende. Hun hed Mine Tornø og var en Slags "indvendig Frøken" i Familien.

Fru Leifer var imidlertid død, før hendes Børn var helt voksne. Der var to Døtre og tre Sønner. Leifers Mor og Stiffar boede hos Sønnen, og hans ældste Datter, Gyda, styrede sin Fars Hus indtil sit Giftermaal med Manufakturhandler Holmstrup. Mens Gyda styrede Hjemmet, blev Juliane sendt til København for at komplettere sine Kundskaber og sin selskabelige Dannelse. Hun var sprudlende livlig og saa godt ud. Faderen holdt hende rigeligt med Paaklædningspenge, saa hun altid var fiks og moderne. Det var da ganske ligetil, at Abs og "Julle" forelskede sig i hinanden og meget snart gerne vilde giftes. Det havde dog lange Udsigter, Abs var saa optaget af Sport og Selskabelighed, at han kun gik langsomt frem i Studiet af Medicinen. Og hans Mor rystede mismodigt paa Hovedet ved Tanken paa et Ægteskab mellem Abs og Julle, da den sidste syntes hende lige saa "pjanket" og flagrende som Abs. Men de unge holdt trods alt sammen, og efter 11 Aars Forlovelse, da Abs endelig havde faaet Eksamen og var blevet Reservelæge paa Blegdamshospitalet, holdt de Bryllup. Deres Ægteskab blev meget lykkeligt og varede til Abs's Død den 10. Juni 1925. Julle blev ham en udmærket Hjælper i hans

Arbejde, idet hun lod sig uddanne af sin Mand som Massøse og snart kunde hjælpe ham som Lærerinde for de Damer, som han uddannede i Massage paa sin Klinik. Æren for Indførelsen af Massagebehandling her i Landet tilkommer Abs, der havde opholdt sig en Tid paa Centralinstituttet i Stockholm og sat sig ind i denne Sygdomsbehandling. Det blev Sygegymnastik og Massage, der bragte ham størst Anseelse og Indtægt, da han stod i sin Manddomsgerning som Læge, en elsket Læge i København.

Naturligvis havde Abs i deres lange Forlovelsestid vakt Interesse for Sport hos sin Kæreste. Juliane stiftede paa hans Tilskyndelse Danmarks første kvindelige Roklub i Nykøbing F i 1883. Abs lærte hende at løbe paa Skøjter, saa hun blev en Mester i Kunstløb, samt at fægte saa godt, at hun blev kaldt til København for at udkæmpe en Match med en københavnsk Fægterske. Og saa dansede hun og Abs saa smukt, at naar de ved offentlige Borgerballer i Nibe dansede ud sammen, blev de snart ene paa Gulvet, da alle standsede for at betragte dem.

Abs blev bl.a. Karantænelæge i København, et Hverv, han røgtede i mange Aar ved Siden af sine andre Virksomheder som Læge og Lærer. Han var en yndet Gæst paa forskellige store adelige Herregaarde, hvor han deltog i Jagter og anden Selskabelighed i stor Stil. Men da han var i 60erne, fik han som flere af sine Søkende, Sukkersyge. Og da han kun tog ringe Hensyn til Diæten, svækkedes hans Modstandskraft, saa at en Knæskade, han paadrog sig ved som Karantænelæge at entre op og ned fra et udenlandsk Skib i Vinteren 24 kort før Jul, gav Stødet til, at Sygdommen tog Fart; og efter en Vinters og et Foraars Svaghed, døde han paa Kommunehospitalet 25. Han ligger begravet paa Vestre Kirkegaard under et af Venner oprejst Monument.

Vi vil nu vende tilbage til Emanuel, der tidligere kun flygtigt er nævnt som en Skoledreng, der ved Dovenskab og Spilopper ødelagde Forholdet til sin Rektor og derfor forlod Latinskolen uden Studentereksamen, skønt han skal have været den bedst begavede og vistnok mest litterært interesserede af Brødrene.

Emanuel var født 1' Februar 1839 og var i sine første Barndomsaar sin ældste Søsters kære Legekammerat. Da han efterhaanden fik en Mængde Brødre, drev han alle Slags Drengestreger med disse lystige Kammerater.

Efter Konfirmationen og endt Skolegang kom han paa juridiske Kontorer forskellige Steder paa Fyn og i Jylland (vistnok i Lemvig) og tog 20 Aar gammel dansk juridisk Eksamen med bedste Karakter. Det var vist ikke længe efter, at han kom til Holstebro, hvor han slog sig ned for Resten af sit Liv, og hvor han døde som Sagfører og Godsforvalter (hos Jermin paa Ausumgaard) 12. Januar 1910. Han har selv skrevet sine Livserindringer, der har været offentliggjorte i et jysk Tidsskrift.

Emanuel var som ung meget smuk, omend noget lille af Vækst. I sine Ungdomsaar rundt om i Provinsbyerne levede han et overordentlig lystigt Liv og gjorde nok undertiden mere Lykke hos det smukke Køn, end det var godt for ham.

Men paa dette Flagreliv blev der Ende, da han giftede sig med Pastor Groths Datter Dina fra Naur Præstegaard i Omegnen af Holstebro. Hun var en køn, men efter sigende noget indolent og upraktisk Pige, der heldigvis havde en dygtig Moder, som jævnligt kom til Byen og drejede paa Roret i de unges Hjem. Hun samlede Tøjet sammen til Storvask, ordnede med Syltning o.dsl.

Emanuel og Dina elskede hinanden højt; de fik en Datter og fire Sønner. Men da den yngste - Jørgen - endnu var et lille Barn, døde Dina til usigelig Sorg for sin Mand og den hele Familie.

Emanuel, der trode sit lystelige Liv og sit nydelseslystne Temperament altid havde været en religiøs Natur, vendte nu sit Sind mod Gud og søgte Trøst i sin Kristentro. Han var, saa vidt jeg kan dømme, den eneste af Brødrene, der var udtalt kristelig religiøs; men han sluttede sig ikke til nogen bestemt Retning indenfor Kirken og førte sjældnen gudelige Ord paa Læben. Dog mærkede man hans Sindelag ved mange Lejligheder. Og da han laa paa sit Dødsleje og fik Besøg af Byens Præst, blev denne meget overrasket over at finde den gamle Sagfører saa vel beredt til at dø.

Hans Hustrus Kusine fra Norge kom nu herved for at bestyre hans Hus og opdrage hans Børn. Hun hed Emilie Groth, men blev altid kaldt "Milla", og var Datter af en Skibskaptajn i Kristianssand. Hendes rolige Væsen virkede udmærket paa den heftige, følsomme og temperamentfulde Mand, der efter faa Aars Forløb giftede sig med hende.

Milla var interesseret i Kvindesag og Forsvarssag; og da hun tillige havde megen komisk Sans, kom hendes Mand ikke til at kede sig; saa dette Ægteskab blev ogsaa lykkeligt. Der fødtes i disse Aar 2 Drenge og en Datter. Det blev en stor Børneflokk at opdrage og uddanne; og ofte kneb det haardt med Pengene, især da en enkelt af Sønerne soldede rigeligt i sin Studentertid. Men Onkel Gotte i Randers var en enestaaende Støtte for sin Bror i Holstebro, som han i det hele taget altid var den, alle hans Søkende og deres Børn søgte til, naar de trængte til Penge. Gottes pekuniære Hjælp var storslaaet, dog var det især i sin og sine to Hustruers Familier han gjorde godt med sine mange Penge.

Efter Emanuels Død 1910 flyttede Milla til København, hvor hun boede en Aarrække paa Frederiksberg, først sammen med sin Søn Ernst, og senere med sin gamle Søster, Frk.Bolette Groth fra Norge.

Der skete det mærkelige, at de to gamle Søstre døde samme Dag og

Time. Da Pigen en Morgen kom ind med Tebakken i Søstrenes fælles Soveværelse, saa hun at Fruen var syg. Da Lægen stod hos den syge Milla døde hun pludselig, og da han vendte sig til Søsteren i den anden Seng for at sige hende det, var ogsaa hun død. De blev begge ført til Holstebro og begravet i Familiegravstedet der.

Stamfader, J.J.Hansen, Prokuratoren, døde i Juli 1876. Han havde Sukkersyge i sine sidste Aar, og da der stødte Koldbrand i Tærne til, gjorde den Ende paa hans Liv.

Han opnaaede ikke selv at se Resultatet af sine uselviske Bestrebelse for at skaffe Fæstebønderne Ret over for Godsejerne, som han satte al sin Kraft ind paa. Det var ved Fæsteafløsningen, at han mente, Bønderne var blevet forurettede af Herremændene.

I 1918-20 stod i et Tidsskrift en Artikel om denne Fæsteafløsning. Der stod: at den forlængst afdøde Prokurator J.J.Hansen i Odense var den eneste, som i sin Tid havde stillet sig i Bæresken for Bøndernes Ret. Nu viste det sig, at han havde haft Ret i sine Paastande.

Da Abs Clod-Hansen engang besøgte Lensgreve Ahlefeldt-Laurvigen paa Tranekjær og denne hørte hvem han var Søn af, sagde han: "Deres Far var engang den Mand, som alle Godsejere i Danmark frygtede mest".

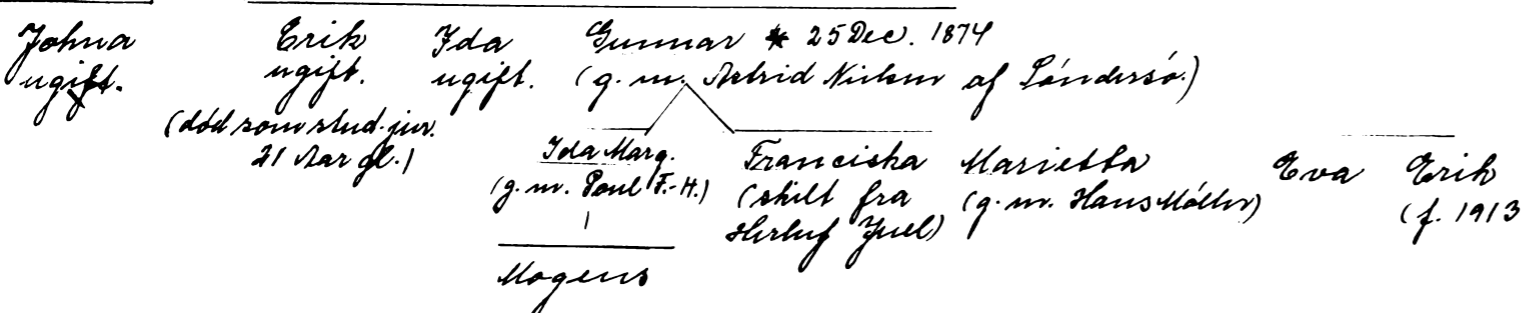
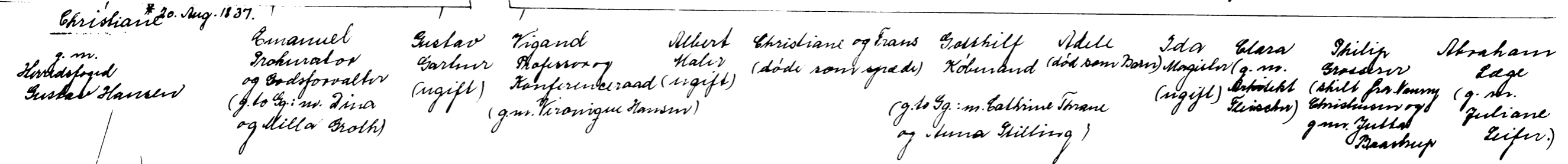
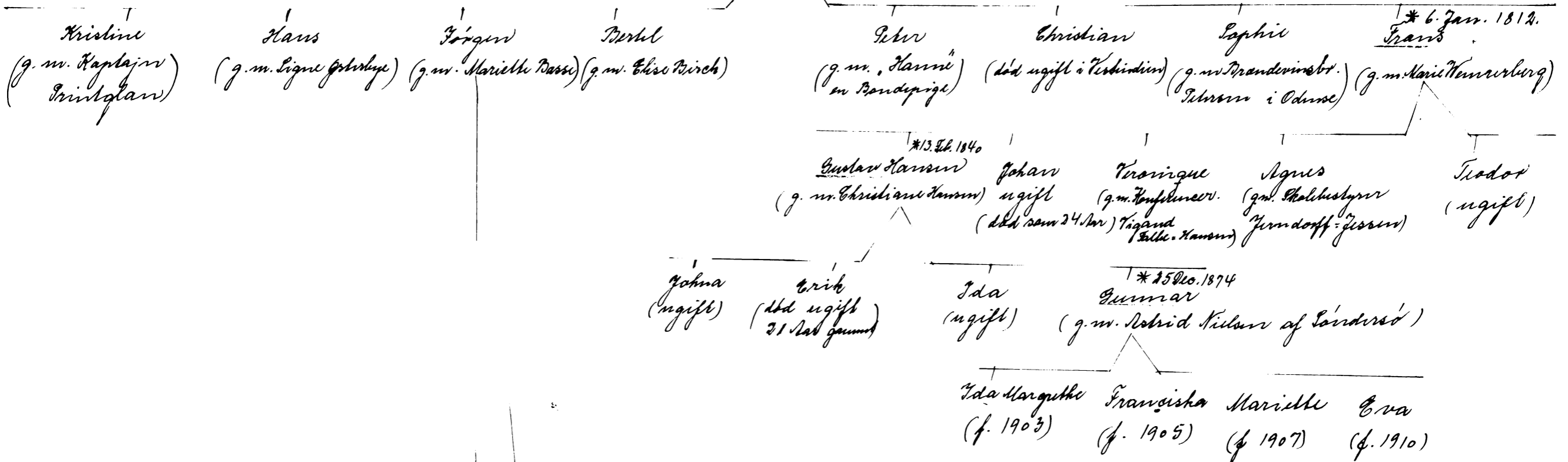

Knap en Maaned før sin Død skrev Bedstefar et Brev til sin Datter Christiane. Brevet ender med disse Ord: "Jeg ønsker Dig og Din Mand Helbred og Tilfredshed. Taalmodighed, naar Korset føles, Skønsomhed paa Livets Goder er vigtige Midler til at bevare den huslige Lykke og det glade Sind.

Rigdom er ingen Velsignelse, naar Overflødigheden ikke gør os glade i den huslige Kreds.

Dette fra Din Fader.

Garver i Nissens Johan Hansen (g. m. Inger Gørløkke af Kbhavn.)

16/10 - 36
 25/9. 75
 8 Dec 1874 = 7

